

חברות מקשיבות

סיפורי אלטיות

”שְׁמַעְתִּי בְשֵׁמוֹ שְׁאֶמֶר
שְׁטוֹב מְאֹד מִי שְׁזוֹכָה
לְכַנֵּס וּלְטַיֵּל עֲצָמוֹ בְּאֲמוּנָה
וְשֵׁם יֵשׁ הַיְכָלוֹת וְחֻדְרִים
וְהוּא נִכְנָס וּמְטַיֵּל עֲצָמוֹ
מִחֻדָּר לְחֻדָּר וּמִפְלָטִין לְפְלָטִין.
וַיֵּשׁ שֵׁם דְּרָכִים כְּבוֹשִׁים גְּפָלָאִים מְאֹד
וּמְשֵׁם נִכְנָסִין וּמְטַיֵּלִין בְּבִטְחוֹן וְכוּ'
וְאַחַר כֵּן נִכְנָסִין יוֹתֵר וַיּוֹתֵר
אֲשֶׁרֵי הַנִּכְנָס וּמְטַיֵּל שֵׁם
(חיי מוהר"ן תכ)

5 אם מרגיש לך שהכול לחינם, את חייבת לקרוא את הטור הזה | **מתבוננות במעשיות**

8 הניצבת החיוורת מההצגה החליטה שנמאס לה רק לעמוד במשבצת בלי לזוז. היא רוצה תפקיד רציני | **תמונות חיים**

13 התינוק משליך חפצים ומחכה שתרימי לו? זוהי פעולה עמוקה מאוד! בואי להתבונן על זה | **חינוך בחיור**

15 "תודה אבא שהצלחתי להגיע בזמן למרות הפקק, אבל מה עם הדברים שאני באמת צריכה בהם ישועה?" | **עצה למעשה**

מכירה את השאלה המתקלה:
"הוא ירצ' שליך יכדו אותך כפי
שאת מכדת את הורייך?"
זאוי לשאול צללי חגש נכנס לתמונה,
לכ התאל לנעת העורף |
חמי 18

להלן רשימת שיעורי תורה בתורת ברסלב ברחבי הארץ לנשים
 הרשימה תתעדכן אי"ה מידי חודש. מוזמנות להשאיר פרטים על שיעור חדש
 בשלוחת המאזינות או בתיבת המייל. הפרסום חנים לזיכוי הרבות!

עיר	שם השיעור	מדצה	זמן ומקום	איש קשר והערות
ירושלים	שיעור שבועי מספרי רבינו	גבי חיה הרצברג מרצים מתחלפים	יום ד' בשעה: 21:00 נגיירה 4, גבעת שאול	טלמסר "נקודת חברה" 0723157216
	"אור הלב" - בית מדרש בוקר לנשים		מידי יום ד' בבוקר בית כנסת "אהבי ציון" שילה 23 נחלאות עלזה	0528810535
בית שמש	פרשת השבוע עם ליקוטי הלכות	גבי אביגיל מייזליק	יום ב' 20:45 רח' חזון איש 16 בקריה החרדית אצל משפ' וייסבלום	0504151401 פסי
ביתר	שיעור בתורת רבינו בנושאים מתחלפים	הרבנית קלצקי	יום ב', 12 בצהריים, רח' החוזה מלובלין 49, ביתר, אצל משפ' קלצקי	025808908
קריית ספר	שיעור חזו"ת בנושא התבודדות ואמונה נפלאות התורה	גבי אדלה עשור	יום ב', 10:30 בבוקר, רח' שאגת אריה, משפ' נקש	0542481975 אדלה
בני ברק (קריית הרצוג)	שיחת חברות והתחזקות מהספר "משיבת נפש"	-	יום א' 20:30 רח' אביעד 8 בבית משפ' דונקל	אפרת נאוה קופרמן 086907020
			יום ד' 20:30 רח' חנה רובינא 1	טליה שחף 0548444099
פתח תקוה	שיעור בתורת ברסלב מלווה בינגונים מרכז תורני לנשים "הלב והמעיי"ן" בתורת ברסלב סיפורי מעשיות	גבי חוה עשהאל מרצות מתחלפות יפעת בן נתן	יום ד' בשעה 21:00, רח' נתיבות שלום 8 קומה 4- דירה 28 שכונת נאוה פסגה	0527635015 אורית
חיפה	סיפורי מעשיות ושיחת חברות	טל המורה לשמחה	בשבת קודש בשעה 16:00 ברח' העוגב 47	0527665445
קריית אתא	שיעור בתורת רבינו	-	יום א', 20:30, בית רבינו, שכונת בית וגן נטלי	0533179730
צפת	שיעור בתורת ברסלב שיעור בספר "משיבת נפש"	גבי יעל גורדצקי גב קרן הוברט	שבת קודש אחר הצהריים יש להתעדכן במיקום	0548492887 יעל
			שבת קודש ב-17:00 אצל משפ' זלטה ברח' הכשרת היישוב	0534126491
קו ההתחזקות	שיעורים לנשים ונערות בתורת ברסלב		יום ד' רח' מיכאל 29 בגלריה שבקומת הרחוב	0733454447
קו השמחה וההתחזקות	שיעוריה של גבי סיגל בנין		ניתן לשמוע את השיעור החדש בנו 0747952980 שלוחה 95	0796076735

יוצא לאור על ידי נשות ברסלב צפת

לתרומות, הנצחות, הערות והארות, לקבלת העלון במייל, וכן אם את מעוניינת לחלק את העלון באיזור מגוריך

צרי קשר ב:

050-411-6096

או במייל:

nekudatemet148@gmail.com

עיצוב גריד:

תמונות:

עימוד ועיצוב:

ד.ר. - 0548400856

הגהה:

ר.ל בהר - 054-846-9963

העלון עבר בקרה ע"י ועדה רוחנית.

לתגובות ניתן לפנות לכתובת מייל המצויינת לעיל.

העלון מוקדש לישועת עם ישראל להצלת והצלחת עולם התורה והשיבות לרפואת החולים, להחזרת השבויים, לשמירה והגנה על החיילים, לגאולה שלימה ברחמים, ולעילוי נשמת משה בן בידה.

חברה יקרה,

גם את יכולה להצטרף למעגל החברות המחזיקות של העלון
 ניתן לתרום/ להזמין עלונים דרך המערכת הטלפונית האוטומטית,

שמרו את המספר-

"קו חברות מקשיבות"

079.607.6720

להעברת תרומות בהעברה בנקאית:

מ. חשבון 6987607

סניף 897

בנק לאומי

ע"ש: עמותת אור העולם (לציין עבור עלון חברות מקשיבות)

למודעות פרסום בעלון

ניתן לפנות ל 054-8492887

שלוחת המאזינות של קו "חברות מקשיבות" יש לך שיתוף מחזק לחלוק עם הקוראות?
 חייגי: 079.607.6720
 והשאירי הודעתך בשלוחה 3. חלק מההודעות יתפרסמו בעלון לתועלת הקוראות!
 מחכות לשמוע את קולך!

052-768-2722

עוגת הגלות

רבינו מלמד אותנו ש"גלות מכפרת על הפל" (ספר המידות, תשובה). כשאדם גולה ממקומו, סובל, מטולטל ומבוהל, מרגיש כאב וצער, זה מתקן לו. כל יום נוסף בגלות פועל עבורנו כפרה וישועה. כולנו לקחנו פרוסה מ"עוגת הגלות", משתתפות בצער השכינה במידה זו או אחרת. כשנזכור שכמו שאנחנו מתמודדות עם ה'פרוסה' שחילקו לנו מהשמיים כך גם אחרות מתמודדות, נצליח להעביר על מידותינו ביתר קלות. כשאני סובלת את המציאות הגלותית של חברה, שכנה, או כל מי שמאתגר אותי כרגע, אנסה לזכור את עוגת הגלות. לקחת את הכעס שאני מרגישה ולשבר אותו ברחמנות. מסכנה, מי יודע איזו גלות נוראה עוברת עליה, גלות נפש שמעבירה אותה על דעת קונה וגורמת לה להתנהג בצורה כל כך מעוררת מדון. היא באמת טובה, היא רוצה את הטוב, אבל הגלות שהיא עוברת השתלטה עליה.

להרוג את היצר הרע

בחלק המעשייה שלנו נכיר את "כת הרציחה", שכשמה כן היא. סבורה שהתכלית זה 'לעזור' לאנשים להגיע לסוף שלהם כמה שיותר מהר... "הרציחה" שבנפש מבקשת לנקום, לנטור, לבלוע את השני, 'לא רואה בעיניים'. אבל רבינו מלמד אותנו להחליף את הכעס ברחמנות. ובמקום "לחסל" את השני, "לחסל" את היצר הרע שמבקש נקימה ונטירה. וזו התכלית האמתית!

בימי תמוז, ימים של הרהורי תשובה, ימים שמכריזים על זמני התשובה שממשמשים ובאים, זה הזמן להתבונן בפרוסה שקיבלנו. לקשר אותנו לצער השכינה, לזכור שהפרוסה הזו מכפרת לנו על הכול, וכל צער שאנחנו מקבלות באמונה, מסתכלות על התכלית ולא מתבלבלות מההווה החסר - מקרב מאוד מאוד את הגאולה.

נבקש מכל הלב: אנא אב הרחמן, שלח לנו משיח צדקנו, שיוציא אותנו מעמק הבכא של הגלות, שהטוב של ישראל יהיה כבר גלוי ונוכחי, ונראה איד כולנו, בכל הצבעים והצורות חלק מושלם בפאזל האלוקי שלך, קשורים ומדובקים בך.

"די! די! די!!! אולי תפסיקי כבר?!" צעקת מחאה התפרצה לכיוון שלי מלווה בעיניים מזרות אימה. נראה שעוד רגע תיפער עליי אישה זו פיה ותבלע אותי חיים. מה עשיתי לה? הנוכחות בציון הקדוש עצרו באחת מתפילתן. מסתכלות על ההצגה שמתרחשת לאור יום. "מי רוצה תהילים! מי באה לתיקון הכללי! נשים, נשים! נשמת כל חי! שמות הצדיקים, מי לוקחת?" חיקתה אותי בלעג, ועוד הוסיפה בארס: "תרגיעי! קצת שקט! אנשים באו להתפלל! את לא נותנת לנו מנוחה!"

הייתי בהלם. רק טוב עשיתי שם בציון, מי היא שתצעק עליי ככה? מילים משוננות כבר עמדו להן על קצה הלשון יחד עם הסומק שהבעיר את פניי. ביקשתי להחזיר לה צעקה אחת אפיים, להעמיד אותה על מקומה, להחזיר לעצמי את כבודי האבוד. אבל אז הרגשתי שמישהי מושכת בשרוולי.

"בבקשה אל תעני לה", התחננה בחורה מבוגרת אחת, "בבקשה, תני לי את הזכות של הביזיון שלך. אני צריכה זיווג! תברכי אותי לזיווג הגון, בבקשה..." הכעס התרכך מול בקשתה הכנה של זו. במקום מילים קשות יצאו להן ברכות קטועות מלב שותת דם. כשסיימתי רצתי לציון, טומנת את ראשי בתוכו ובוכה את נשמת. "אבא!" זעקתי, "תן לי אהבת ישראל! תן לי אהבת ישראל! גם לזו שביזתה אותי עכשיו... בבקשה תזכה אותי לאהוב כל יהודי!"

"עד היום", משתפת החברה, "אני מרגישה שהתפילה הזו מלווה אותי. אנשים אומרים 'משיח לא בא בגלל... או בגלל...' כשהם מפרטים כל מיני סוגי עברות נפוצות. הכול נכון, אבל אני יודעת שהוא לא מגיע בעיקר בגלל שנאת חינום. ושהדבר הכי גדול שאנחנו יכולות לתת לזירוז הגאולה זה להגדיל אהבת חינום. הלוואי ונזכה לרחם על עם ישראל, למחול לכל יהודי, בלי קשר לאיך הוא נראה ומתנהג."

הגלות מכפרת

גלות. מי לא מרגישה אותה טופחת בעוצמה על דפנות הלב? אבדנו ממקומנו, נחלתנו וקדושתנו. אנחנו מרגישות רדופות ומטולטלות מבפנים, גם כשאנחנו יושבות בבית ממוזג, והכול מסביב, כביכול, עומד על כנו. ובפרט שבמציאות של היום יש כל כך הרבה צער בעם ישראל. אנשים גולים מביתם כפשוטו מחמת אויב ומתנקם...

הוד קדומים // מובא מתוך הספר שיח שרפי קודש

התפלל לשם החתול...

פעם ספר רבנו זצוק"ל לבתו אדיל ממפרסם אחד, שמשך זמן רב היה מתפפל ללהלהבות, מחמת שחתול אחת גרדה ונקשה הדלת, והיה נדמה לו, שחסידי דוחפים את עצמם אצל הדלת כדי לשמע תפלתו,

ואחר-כך נודע לו, שהיה זה רק חתול, הרי שהתפלל לשם החתול רחמנא-לצלן. (אבני"ה ברזל, שם סעיף י"ג)

העולם עוד יקנאו בכם!

כשנפטר בנה של אדל בהיותו קטן, בא רבנו לנחם אותה ואת בעלה רבי יוסקא, ובין דברי התנחומים שדבר עמקם, פנה אליהם רבנו ואמר להם: "העולם עוד יקנאו בכם בבניכם ובבני בניכם!" - "די וועלט וועט נאך מקנא זיין אין אייערע קינדער און אייערע קינדס קינדער!"

ופנה עם פניו לעבר רבי יוסקא ואמר לו: אתם עוד תזכו לבנים, ואחר כך פנה עם פניו לעבר בתו ואמר לה: "ולבני בניכם". וכך הוה, כי לרבי יוסקא נולד אחר כך בן - הוא רבי אברהם בערניו, ובת אחת, ואחר-כך נפטר.

ואדל זכתה לראות בני בנים, כי זכתה לאריכות ימים יותר מפל אחיותיה, כי נולדה בסוף שנת התק"מ, ונסתלקה בשנת תרי"ד, וזכתה לראות בנים ובני בנים כברכתו של רבנו.

מעשה מבעל תפילה

חלק י"א

כת הרציחה

ובקשו איש שיהיה רוצח וכעסן ובעל קנאה ביותר. כי איש כזה הוא קרוב יותר אל התכלית [לפי דעתם הנבוכה] והוא ראוי להיות מלך.

והלכו לבקש, ושמעו קול צעקה ושאלו: מהו קול הצעקה הזאת? והשיבו להם, שקול הצעקה היא היות שאחד שחט את אביו ואת אמו. ענו ואמרו: וכי יש רוצח אביר לב וכעסן יותר מזה שיהרג את אביו ואת אמו? האיש הזה השיג את התכלית!

והוטב בעיניהם. וקבלו אותו עליהם למלך, ובקשו להם ארץ גורמת לרציחה, ובחרו להם במקום הרים וגבעות שהוא מקום הרוצחים, והלכו לשם וישבו שם עם מלכם.

פת אחרת אמרו, שאין הפבוד עקר התכלית, וחקרו שעקר התכלית הוא רציחה, כי אנו רואים שכל הדברים נכלים ונפסדים וכל מה שיש בעולם, עשבים וצמחים ובני אדם וכל מה שיש בעולם, הכל צריך לבוא לכליון והפסד. נמצא שתכלית הכל הוא הכליון וההפסד.

על כן הרוצח, שהוא הורג ומכלה בני אדם - נמצא שהוא מרבה להביא את העולם אל התכלית, על כן נספם ביניהם שהתכלית הוא רציחה.

ובחרו להם במקום הרים וגבעות שהוא מקום הרוצחים

כָּל הַדְּבָרִים לֹא נִכְלָיִם וְנִפְסָדִים / ח. וייס

מתי כבר אסיים לכתוב את הטור הזה. ואשטוף את הכלים המוגחכים כעת מאחורי גבי. ואת הרצפה המצחקת. מתי תסיים מכונת הכביסה לרקד. ואתלה את הכבסים במרעה שבמרפסת. כדי להכניס אותם שוב למחרת למכונה. מתי אסיים. ואגמור. ואכלה.

שָׁפֵל הַדְּבָרִים נִכְלָיִם וְנִפְסָדִים - נבוכים קולותיה של הכת הטועה בליבי - וְכָל מַה שֵׁיֵשׁ בְּעוֹלָם, עֲשָׂבִים וְצִמְחִים וּבְנֵי אָדָם וְכָל מַה שֵׁיֵשׁ בְּעוֹלָם, הַכֹּל צָרִיף לְבֹא לְכִלְיוֹן וְהַפְסָד. עֹזְבִי. הֵם טוֹעֲנִים בִּיאוֹשׁ שַׁחֲרָחַר. בִּשְׂבִיל מַה אֵת מֵתֵאֱמָצֵת. לִמָּה אֵת מִקְוֵה. הַכּוֹל בְּסוּף יִגְמֹר. הַמֵּאֱמָצִים, הַרְצוֹנוֹת, אֵת בַּעֲצֻמְךָ...

די מהר נשמע קול צעקה. ומלכות של כעס מזדחלת אל הלב. מבקשת לכלות רגעים של חיות. להמעט את הקרובים ביותר. ח"ו ורח"ל והי"ל"ת...

אה. נזכרים הקולות של כת הרציחה. הרי אנ"ש בכל הדורות זכרו מהתכלית ודיברו ללא הרף על יום המיתה. אז מה לך מחיה את עצמך, המטרה היא שבסוף הכול יגמר, לא?

לא!
לא נכון.

אנשי הבעל-תפילה החיו את עצמם עם זכרון התכלית האמיתית! זו שזוכרת היטב שיש חיים נצחיים, ש"רק עיקר התכלית הוא רק לעסוק בתפילה להשם יתברך ולהיות ענו ושפל ברך וכו", שידועת את המטרה בכל התמורות והשינויים בעולם. שהרי כל הבריאה המשתנה ללא הרף - משרתת תכלית נהדרת של עבודת השם יתברך שמו. כל הפעולות הטובות שאף אחד לא רואה (שהרי מי בכלל ידע שחייכתי לילד ששוב מיילל) מביאות את העולם אל תיקונו השלם, שאין שום תנועה טובה נאבדת כלל. כשהם הזכירו את היום האחרון - הם שחקו לו, שמחו מבואו, ידעו שבו מתחילים לחיות באמת. כשהזכירו את ה'תכל'ס' - היתה המשמעות שהעולם הזה הוא חולף ומטעה. אבל העולם הבא - הוא נצחי ונפלא! ושום תנועה טובה אינה נאבדת כלל!

ואם מאנשי הבעל-תפילה רוצה אני להיות - עליי להשיב אל נפשי שלא תדאג. שתדע שגם כשקליפת העולם הזה כלה ונפסדת יש מי שמגלה מתוכה את פירות הנצח שלי. שאוסף את כל טיפות המים העליזות. אלו ששטפו כלים ורצפה וילדים. כל יום מחדש. יש מי שמלקט מתוכי את הרצונות הקדושים, גם אם חבויים הם היטב בליבי. שאוצר מילים של תפילה שלחשתי שוב ושוב. ושוב. והכול נאסף ונשמר ומשרת את ממלכת הקדושה בדרך לתיקון העולם השלם...

אם ככה - עונה לי נפשי הנרגעת. אם ככה - אז אפשר להחיות את עצמי גם בדרך. גם באמצע התהליך של עבודת השם... להתענג על רגעים של חיות. על שטיפה של מזלג מאושר, של מרצפת מלאת חן. וגם לשמוח ולהתחזק מכל מילה קדושה של מאמר בלתי מושלם...

בַּעַל הַתְּפִלָּה

י. בן נתן

בַּעַל הַתְּפִלָּה

אֲשֶׁר נוֹשֵׂא עֵינָיו אֶל הַהָרִים

הוּא בַּעַל הָאֱמוּנָה

יָדָיו פְּרוֹשׁוֹת בְּצִלּוֹתָיִן

הוּא בַּעַל הַשְּׂמֵחָה

מְחוּץ לְיִשׁוּב

רְחוֹק מִקְרֵב עֲקוּב

נִפְשׁוֹ יוֹדַעַת הַמִּתְנָה

נוֹשְׂמַת תִּקְוָה

רִגְלָיו בְּשֹׁדָה

מְשָׁקָה אֵילָנוֹת

רֵאשׁוֹ בְּשָׂמִים

מְנַחֵם לְבָבוֹת

וְאֲנִי בַתְּפִלָּתִי

מִבְּקִשְׁתְּ הַשְּׂרָאָה

מִחֲפָשֶׁת פֶּתַח בְּרָקִיעַ

מִבְּקִשְׁתְּ לְהַגִּיעַ

שׁוֹמַעַת קוֹלוֹת מְלַחְמָה,

קוֹלוֹת אֶהְבָּה

וְרִחַשׁ שֶׁל חֶסֶד כָּחַל

שְׂיֹרֵד מְשָׂמִים

פּוֹתַח שְׂפָתַיִם.

וְאֲנִי הַקְּטָנָה

מִבְּקִשְׁתְּ לְשִׁמְעַ

מֵתוֹכִי

קוֹלוֹת שֶׁל נַחְמָה

דְּרָךְ לְבוֹ שֶׁל בַּעַל הַתְּפִלָּה.

זְמַנֵּי תְּשׁוּבָה

ש. אורלנצ'יק

רוּחַ טוֹבָה

וְשׁוֹב הוּא בָּא

תְּמוּז קוֹדֵחַ

חַם רוֹתֵחַ

וְכָל הָאָרֶץ גִּלְגָּלִים

עֲכָשׁוּ בַחֲפֵשׁ

אָרֶץ נִהְדַרְתַּ

אֲוִירָה מְשַׁחֲרַרְתַ

יָם כָּחַל וּמִסְלּוּלִים-

שִׂיא הַקִּיץ

פֶּתְאֵם הָרְהוּר

יוֹצֵא דְבוּר

כְּמִיָּה לְמִים חַיִּים

הַקְּשֶׁבֶת לְרוּחַ

בַּת אֶהוּבָה

כִּי זְמַנֵּי תְּשׁוּבָה

מְמַשְׂמֵשִׁים וּבְאֵים

איך שומרים על כבוד ההורים למרות הקושי?

שלמה:

ההורים שלי לא זיגלו אותי נכון. גם לא את האחים שלי. ספגנו המון זיקורת צדית, ואלשי' בתור מזלזלת, אני מרגישה שהוריי זלזלו אותי ומשכיחים לחנך אותי, את זלזלו גם את ילדיי. כאילו אני תחת חסותם עדיין. איך אפשר לזכור את מהפלאונסר? איך לשמור על כבודם, למרות שזה באמת קשה לך? יש לציין שאני ברוך השם בעלת מודעות עצמית, עושה עבודה, ועדיין... מאלץ ממך קשה לי: מה עושים? תודה, שלמה

תמר משה, חסידת ברסלב מירושלים, פסיכולוגית בהתמחות קלינית משיבה:

שלום שולמית יקרה,

ההורים שלנו. אחת. כמה כאב יכול להיות במערכת יחסים בין הורים לילדים. ציפיות, אכזבות, ביקורת, כעסים... חשוב לדעת, היכן שנמצא הכאב שלנו, שם יש לנו מכרה זהב של הזדמנות לריפוי. הכאב שצף מול הוריך ובפרט אימך, יכול לגדל אותך מאוד, אם תסכימי לפגוש אותו באמת.

במעשה מבעל תפילה מסופר על הכת שהאמינה שהתכלית היא כיליון והפסד. כשביקשו להם מנהיג בחרו באחד שרצח את הוריו. המעשה הכי חמור היה - לרצוח הורים. לאבד את מי שבזכותו אתה כאן. את מי שגידל אותך, התמסר אליך, סבל את ייסורי הלידה, צער הגידול, מי שהזין ופרנס אותך... כתוב שכדי להגיע לכזאת 'מדרגה' (על פי דעתם הנבוכה...) צריך שיהיו מידות רעות מאוד כמו כעס וקנאה.

איך זה קשור אלינו? רצח הוא גם הלבנת פנים, כמו שידוע שהפנים מחווירות והדם אוזל מהן ואז מאדימות שוב. כל כך אופנתי היום ללמוד קורסים שמביאים הרבה ידע איך 'נכון' לחנך, במילים אחרות: כמה ההורים שלנו טעו וחסכו מאיתנו חום ואהבה, וכמה נזקים הם עשו עד שחייבים טיפול פסיכולוגי מעמיק כדי לתקן את כל הנזקים הללו... במיוחד למי שזכתה להתחזק - מצוי לא פעם שאותה בת מביטה אל ההורים כאל 'בורי ארצות' ממגדל השן של המודעות עצמית. לא רואה את הטוב שבאמא ואבא, לא זוכרת את המסירות, רואה רק את השיבושים, חשה רק את הטרואמות.

ובאמת זה קשה... הנפש מצולקת. אבל גם כשהולכים לטיפול, אנחנו מטפלים בחוויה של הגלות ולא דנים חלילה את ההורים, כי מה שעברנו היה מושגח כדי שנגדל מתוך זה, אולי אפילו נעזור דרך זה לאחרים, נהיה גישיים יותר כלפי ילדינו שלנו, אבל חלילה לנו מתוך התנשאות, מתוך הרגשה שאנחנו מעליהם... חשוב וקריטי לעשות 'אזמרה' על אבא ואמא שעשו כל מה שהם יכולים, בכלים שהיו להם אז, בשבילנו. ואולי גם לעזור לנשים להבין איך אפשר לצמוח מתוך טראומות העבר, ולמרות הקשיים שהיו, לראות את אבא ואמא בצורה רחבה יותר. לצאת מ'הילדה הקטנה שהיית' לבוגרת שאני היום, ולהכניס שם חמלה, שמחה, אהבה וריפוי למערכת שביניכם.

אם את אמא בעצמך, ודאי את יודעת כמה את מוגבלת. אם תהיי בביקורת על ההורים, אותה ביקורת תלעג גם לך בזמני חולשה, כשתמצאי את עצמך כועסת בדיוק כמו אמא, 'חופרת' לילדים בדיוק כמו אמא. זו תנועה בנפש שהיא דו סטירית. 'כבד את אביך ואת אימך למען יאריך ימך' - כשאת מכבדת אותם, את מכבדת את עצמך כאמא. אם את מעל אמא, בזה לה בתוכך ומרגישה שווה יותר ו'בעבודה' יותר - תמצאי בעצמך תחום מסוים שבו את בזה לעצמך. אותה ילדה פנימית שלמדה להתנשא מעל האם הצועקת שהיתה לה, צוחקת גם עלייך כשאת נופלת. את מבינה? גם למענך וגם למענה וגם למען ילדייך - כשיראו שאת שלמה עם האימהות שלך, כשאת נופלת את קמה מתקנת ולא נושאת ייסורי מצפון (שם הילדים נכנסים ומנגנים היטב...), את תראי שמהו הופך להיות שלם יותר.

לגבי הביקורת, את יכולה למצוא דרכים יצירתיות להתמודד (כל חיינו

אנחנו עובדים על גמילה מקולות הרע של היצר שמתחפש לביקורת בדמות אמא, הבוסית או אנחנו עצמנו...) וכמובן, שיש ענין לא להיות חשופה לביקורת מחלישה, ללמוד להגן על הנפש ולקבל יחס שראוי לבת מלך.

לא מזמן סיימתי בחסדי ה' סבב של עבודה פנימית עם קבוצת נשים. אחת מהן, עשתה עבודה מאוד יפה, האזינה לשיעור על הביקורת, וביצעה את התרגילים והחוויות בהם למדנו לזהות את קול הביקורת ולתת את קול האמת, את קול ה' והצדיקים שמלאים בחמלה אינסופית כלפי המשגים שלנו. ברוך השם היו התקדמויות, אבל כמו בחיים, היו גם נפילות. בסיומה של הסדנה קיבלתי את השאלה: "מה עושים אם אני טועה ונופלת ולא זוכרת את כל מה שלמדנו, מתפרצת ובורחת לי ביקורת?". באמת העיקר הוא לא להיות בביקורת על הביקורת. לחזור ולתת לעצמך חיבוק ועידוד, לבקש ולהתעקש על הנקודה הטובה בזה שאת עדיין רוצה, וממשיכה לקום מיליון פעמים גם אם את נופלת בלי סוף.

פעמים רבות אחרי שעושים עבודה בעניין זה, הסביבה פתאום 'משתפת פעולה' ומורידה ביקורת. אבל יש מצבים שלא, ושם צריך ללמוד לא להתחכך בביקורת כל הזמן, אלא לשים גבולות בעין טובה ובחיוך ('תודה אמא שאת דואגת לנו, אני אבדוק עם בעלי...') או - 'אני מעריכה מאוד את הרצון הטוב שלך אמא, רק אם לא קשה לך...' כך במילים שמתאימות לך, או בחכמת הנשים המיוחדת לך, תעבירי נושא, תהיי בנתינה אליה, ספרי לה איך את עובדת על גמילה מביקורת ומה זה עושה לך, מה שמתאים לקשר ביניכן.

ושימי לב שיש מקרים שדורשים התייעצות עם מי שמבין בעניין. יש מערכות חולות שבהם הורים שמים אשמה כבדה מדי על כתפי הילדים כמניפולציה שמטרתה להשיג כל מיני דברים, ובאים בדרישות לא הגיוניות ('אני אהיה חולה בגללך...' 'תקבלי גיהנום על ההתנהגות שלך...') לפעמים עד כדי הסתה נגד הבעל וכיו"ב. במקרים כאלו כדאי לשאול רב גדול מה גדר כיבוד ההורים שבו חייבים, ולפעמים יש צורך בטיפול מקצועי שיעזור לחזק את הגבולות ולשמור על כבוד ההורים על פי ההלכה שמורה אותו רב.

ועוד נקודה לסיום, לפעמים צריך לעבור דרך רגשות קשים שיש כלפי ההורים, ולפרוק אותם בהתבודדות. לשים לב שזה חלק של הנפש הילדית. בהמשך לבוא עם החלק הבוגר ולמצוא את הטוב בהורים. כשמישהי מגיעה לטיפול אנחנו תמיד אומרים שזו החוויה ואנחנו מטפלים בה. אם עולה כעס אנחנו נותנים לו לבוא. בהמשך, כשמהו קצת מתנקה, רואים שכל אחת מבקשת שיהיה גם מקום בתוכה שמחזיק את הטוב ממנו באה, כי השורשים שלנו הם מי שאנחנו וזו היא באמת האמת לאמיתה. להורים יש כוונות טובות והגלות יצרה כל מיני מצבים שבהם זה לא תמיד נראה כך... בואי ותזכירי לעצמך שההורים שלך הם המקור לשפע שלך ולכל הטובות שיש לך. כל טוב שאת עושה הוא בזכותם. נסי לכבד אותם קודם כל עמוק בתוכך, ומשם החוצה, בע"ה.

בהערכה. תמר.

להסתכל על התכלית

שאני מוכנה לריב על זה. כשאני מבינה שהחיים באמת תלויים על חוט השערה, שהכול יכול להשתנות בשנייה, אני מרככת עמדה, נזכרת מה באמת חשוב ושיש מלך שיקרא לי להתייצב (בע"ה רק אחרי 120), וכשאראה את הדברים משם ארגיש מטופשת כל כך כשרבתי עם בעלי ולא זכרתי שהמלך עמד מאחורי כל זה.

לסיום - שמנו לב שכשאנחנו אומרים "עושה שלום..." בסוף התפילה ואנחנו פוסעים אחורה ומשתחוים, יש כאן לימוד עצום: כדי לזכות לשלום - צריך קודם כל "לקחת כמה צעדים אחורה", לא להיות חדור כל כך שה"אמת" שלי היא הנכונה, ולהשתחוות - לבטל את הגאווה, להיות רך, אז אפשר להיות כלי לשלום. שנזכה...

טור זה שנכתב בערב ראש חודש סיון מוקדש בין השאר לעילוי נשמת משפחת אטיאס, שביום כ"ט אייר לפני מספר שנים הסתלקו לגנזי מרומים בתאונת דרכים בדרך לשל"ה הקדוש, משאירים אחריהם ילדה אחת בלבד ממשפחה ברוכת ילדים. שכל נקודה טובה שתצא מקריאת הטור תועיל ותאיר להם. שנשמע רק בשורות טובות וגאולה ברחמים רבים. אמן.

שלום וברכה חברות אהובות!

קצת מזעזע הקטע שבו אנו אווזות במעשייה.

הצילו! כמה אפשר לטעות פה בעולם הזה, כמה רחוק אפשר ללכת עם טעות, להגיע למציאות של עיוות נוראי ולסבור שאני לגמרי ב-אמת...

כמה כדאי לנו להתפלל כל יום, לפחות דקה אחת ביום, כמו שרבינו אמר, כאילו אנחנו בלב הים והוא סוער בשיגעון ואנחנו תלויים על חוט השערה, להתחנן שנזכה שלא להטעות את עצמנו, לצעוק ולזעוק שניצל מהשקרים של המדמה, והם רבים ומתחכמים.

ולעומת כל זה, כמה וכמה יש לנו להודות ולשמוח שקיבלנו את התורה, שיש לנו צדיקים ואת צדיק האמת שמאירים לנו את הדרך, שמגלים לנו את האמת מאחורי תעתועי הדמיונות.

רבינו אומר שמי שסומך על שכלו וחכמתו יכול לבוא לטעויות גדולות מאוד, את זה ראינו במעשייה שלנו.

לעומת זה מי שמבוררת אצלו התכלית האמיתית (הודות לצדיקי האמת) יכול לאור התכלית ליישר את כל צעדיו ומעשיו ולזכות למה שצריך לזכות.

גם את המריבות והמחלוקות אפשר לרפא ע"י זכרון התכלית, רבינו אומר כך בשיחות הר"ן ע"ז:

כל העולם מלא מחלוקות - הן בין אומות העולם, וכן בכל עיר ועיר, וכן בכל בית ובית בין השכנים, ובין כל אחד עם אשתו ובני-ביתו ומשרתיו ובניו.

ואין מי שישים על לבו התכלית שבכל יום ויום האדם מת, כי היום שעבר לא יהיה עוד, ובכל יום הוא מתקרב למיתה.

האם אפשר לדמיין אדם ששוכב על ערש דווי (ל"ע) ואשתו לידו מתחילה לריב איתו על גובה המעלות במזגן או על האופן שבו הוא אוכל או אם הוא סוגר את הקרקרים אחרי השימוש? הרי היא תשב שם ותנסה להיות איתו עוד קצת... כל רגע יהיה משמעותי, כל דיבור ייזכר.

באחד ממשליו מתאר רבינו את האדם בעולם כנידון למוות שנמצא על כרכרה בדרך לגרדום, הוא יודע שכל רגע הוא מתקרב לשם, אין לו מושג כמה זמן תיקח הדרך אבל ברור לו שלשם הוא הולך, ובצידי הדרך יש כל מיני הצגות וקומדיות, האם הוא יסתכל בהם? יצחק ויהנה? ודאי שלא. כך גם בעניין המחלוקות, אם אשים על ליבי שכל יום הוא אבדה שאינה חוזרת, שאני בכרכרה הזו שמובילה אותי בלי ספק אל עבר המוות, ואולי אני כבר ממש קרוב לשם? חצי מהשטויות שהייתי רבה עליהם היו מתבטלות במידי סתם כי יש לי דברים הרבה יותר חשובים לעשות ביום האחרון של חיי... והחצי השני היה מתבטל כי אני זוכרת פתאום לאן אני הולכת ומה חשוב שם...

"טוב ללכת אל-בית-אבל מלכת אל-בית משתה באשר הוא סוף כל-האדם והחיי יתן אל-לבנו:"

כך ממליץ לנו החכם באדם שלמה המלך ע"ה ומוסיף שצריך לתת את זה אל הלב, כי הלב שוכח, משתכנע מהעולם הזה שנראה ממשי כ"כ, ואז עניינים של העולם הזה נראים לי חשובים כל כך

גם את מעוניינת
לגלות את
הרצון?

ערכת קלפים ייחודית וערכית
פוחחת שער

למסע של התבוננות פנימית,
אמונה ובחירה.

הקלפים מיועדים לעבודה פרטנית,
אישית וקבוצתית.

לרנישת הקלפים והזמנת סדנאות צרי קשר >>>
glgl5712270@gmail.com | 052.7172067

אפויה בלב של הרב'ה

הסתובבנו לנו בחורשה בינות העצים עם הרבה פיהוקים (בעיקר שלי, האמת), כשבלומי מפזרת מעל ראשינו הוראות שונות ומשונות (אמא, עכשיו תחזיקי בענף מעל ראשו של נתי שהעלים יכסו עד חצי ראשו. רחלי ואתה, איך קוראים לך? מוישי? אה, אברימי, כן. תחזיקו שניכם בתפוחים ותקרבו אותם לנתי, מעולה, יופי. רגע, אמא! תמשיכי להחזיק בענף, טיפה יותר למטה, הנה אנחנו כבר מצלמים!), וכולנו משתפים פעולה, יחד עם חתן החלאקה, נתי, שתלתליו החומים התנדנדו בחן מתחת לכיפת הקטיפה.

בסיום הצילומים השעה הייתה כבר תשע ורבע. פיזרתי את הילדים במסודות והרגשתי סחרור כללי. כשרגלי רק נחתו על רצפת הבית ועיניי חזו במהפכה הרבתי שהותירה בו החבורה, הסחרור הפך לקרוסלה של ממש. הרגשתי שכל מה שאני רוצה לעשות עכשיו זה רק להסתער על הבלגן. אבל אז נשמע קולו של הנייד ברמה. זו הייתה רינה כץ.

רינה היא נשמה טובה, אישה לבבית וגומלת חסדים. רינה מרכזת את "בנות ברסלב" בביתה שממוקם שני בניינים מאתנו. בנתיי אהובת ללכת לפעילויות שהיא מקיימת ולחזור עם כל מיני יצירות חמודות. מה רינה רוצה ממני בעצם?

אחרי אי אלו מילות פתיחה, רינה שאלה: "תגידי מיירי, מה דעתך לעשות את 'בנות ברסלב' אצלך היום? את מבינה? אני חייבת לצאת מהעיר, יש לי תור דחוף במרפאה, חייכתי לתור הזה כבר חודשיים! גם שבוע שעבר לא יכולתי, וממש לא שייך לדחות בעוד שבוע את הכנס. הבנות כל כך מחכות! מה את אומרת? מסכימה? זה ממש לא בעיה, אני מביאה לך ניילונית עם איך ומה להעביר. את רק מרצה!"

זיכרון יום האתמול צף בתודעתי. למה שיבקשו מעץ יבש כמוני להעביר "בנות ברסלב", לחזק את דור העתיד? לדבר דיבורי אמת לצעירות הצאן? ובכלל, אחרי יום כזה, למי יש כוח למשימות הרואיות. כבר חשבתי לסרב, אבל אז רוח חדשה ננסכה בי. רוח מבקשת ומחפשת את רוחו של צדיק האמת. ה'ניצבת' החיזורת מההצגה החליטה שנמאס לה רק לעמוד במשבצת בלי לזוז. היא רוצה תפקיד רציני. והנה, בשמיים ראו שמשוה בתוכה מנסה לבקוע, ותפנית מתרחשת בעלילה. אולי אני כן קשורה ומחוברת ולא לחינם רינה מבקשת דווקא ממני להעביר "בנות ברסלב"?

אחרי מחשבה קצרה החלטתי לקפוץ למים. "בסדר!" אישרתי, אומדת בדעתי את כמות הבלגן שעליי לסדר לפני בוא חבורת הצוהלות

אחרי העדר? ואולי כל תמונת החיים הזו שלך היא איזו הצגה שאין לך חלק בה באמת. את מוצבת שם בתפקיד "ניצבת". חסרת משמעות וחן. צריכה רק לעמוד יפה במשבצת ולא לעשות בושות למשפחה. לאף אחד לא אכפת מה את באמת מרגישה שם. אף אחד לא מתעניין אם גם את רוצה לטעום מהאור ולא רק ללכת לצדו. הם כולם אומרים לך בלי מילים: 'תפסיקי להפריע! פשוט תשחקי את התפקיד. תמשיכי את השובות. היי חסידה שקטה. למה צריך לשאול שאלות? להקשות קושיות?'

אבל אני לא רציתי לשתוק יותר. אני לא אשמה שנולדתי "ברסלבית". אני רוצה גם: גם להתרגש! גם להתחדש! להיות שייכת לאש הגדולה הזו, שבוערת עד בוא משיח. שייכת לאוצרות האלו, שאני מאמינה בהם בכל ליבי, אבל לא משתמשת... לתוך המחנק שחשתי

הניצבת החיזורת מההצגה

החליטה שנמאס לה רק

לעמוד במשבצת בלי לזוז.

היא רוצה תפקיד רציני.

באותה העת, חדר קול דקיק. "אמא, הצלמת רוצה אותך!" בת השש הנרגשת מביאה לי את הנייד ברוב חשיבות. אני נוחתת באחת למציאות, עונה לבלומי הצלמת, נזכרת שקבענו למחר. מסכמת איתה על סט צילומי חלאקה בחורשה הסמוכה לביתנו. בלומי היא באמת אלופה בתחום. היא מרצה לי במשך עשר דקות תמימות על תאורה וזוויות השמש בשמיים בשעות היממה השונות. כשאני כמעט מאבדת את סבלנותי היא מסכמת: "אז מחר בשש ורבע בבוקר תהיו כולכם מוכנים!" אני מזדעקת משעת הנחת המוקדמת הזו. איך אפשר להתארגן ולצאת עם שישה קטנים מוקדם כל כך? "הסברתי לך קודם כמה חשוב האור הראשון לצילום!" בלומי מוחה על פליאתי. אני נסוגה אחור. נכנעת לשעה.

הילדים הנרגשים פיזרו את החששות בבוקרו של יום. הם זינקו מהמיטות בחווה. יום צילומים לפני המסודות? הם יקומו גם בארבע. כך או כך בשעה בה הבוקר רק מתחיל להזריח על העולם, ואנשים עדיין מתהפכים על מיטתם בסרבנות, ממאנים להיפרד משנתם הערבה,

סגרתי את הנייד בתחושה מעורבת. מצד אחד היה מרתק לשמוע איך חברתי מחזקת את עצמה במעברים הלא פשוטים שעוברים עליה מצד משפחה, אלו שלא יודעים מהי ברסלב וההתייחסות שלהם להתקרבות של שירה ובעלה מרוחקת וביקורתית. שירה חותרת לאמת. מבקשת ללכת בתמימות ופשיטות. שומעת ביזיונה דוממת ושותקת. מחפשת נקודות טובות בתוך החושך והרחבות בתוך הצרה בעצמה. היא ממש רצינית, שירה הזו. תלמידה למופת. שולפת את העצה הנכונה לכל מצב. מרפרפת חזק עם הכנפיים, לא נותנת לעצמה לשקוע בביצה של עצבות ומרה שחורה.

מצד שני, הלב שלי קצת מתכווץ בבושה. 'מה איתך, מיירי?' הוא שואל בתביעה. למה את לא מחפשת 'מה רבינו אומר לך כעת' כמו שירה, החברה החדשה שלך? כאילו לא גדלת בבית ברסלב. כאילו את לא יודעת את העצות של הרב'ה ישר והפוך. למה את מסתובבת כמו ענייה בניסיונות החיים שלך? איזה מן "ברסלבית" את, הא?

ישבתי במקומי משותקת. בעיני רוחי ראיתי אותו. את שירה ומיכל, את חני ואסתר, ועוד נשים אמיצות שבשנים האחרונות זכיתי להכיר. כל אותן מתקרבות חדשות שהגיעו ממגזרים אחרים, או בכלל, חתרו מעבר להרי החושך ונכנסו תחת כיסא הכבוד לתוך המחנה.

היה להן "ברען" כזה מיוחד, אור על הפנים. הן התרגשו מכל נקודה טובה, קראו בלהט פסקה במשיבת נפש, דמעו לתוך הליקוטי-תפילות, ולקחו ברצינות את עצת המילתא דשטותא. הן הרגישו שכל עצה של הרב'ה נבראה במיוחד עבורן.

הן לא רק למדו מה הרב'ה אומר בשיעור פלוני או אלמוני, הן חיו ככה. זה היה אמיתי. העצות הקדושות היו בשימוש יום-יומי. והחיבור שלהן - מורגש ומעורר קינאה.

ואיך זה יכול להיות שבחיים שלי, אני לא מרגישה חיבור כזה? אני? שהכרתי את הכול. את כל הדיבורים. גדלתי לתוך זה. במשפחה שלי ושל בעלי נראה שהכול מובן מאליו. אנחנו ברסלבים, בטח. אבא שלנו ברסלב, סבא שלנו ברסלב, גם סבא של סבא. זה כל כך פשוט, שאין מה לדבר מזה. כל כך פשוט, שמי עושה מזה עניין? הרגשתי מצוקה אמיתית. עצות שלא מחיים אותן בנפש, מתחילות להזדקן.

ואני מרגישה שעוד רגע ואתאבן. משהו בתוכי, שניסה לבקוע את הקליפה המוכרת, שאל: את באמת שייכת? או שאת סתם אחת שהולכת

בלי מוזיקה? לשמוח גם בצמצומים

לקראת ימי בין-המצרים הקרבים אלינו, ובעקבות סיום (ז' תמוז) שנת האבל על אבא שלי, רציתי לשתף אתכן במה שעוזר בפועל גם כשיש דינים מגבילים על השמחה.

יש סיבה לאומית טובה שמכניסים אותנו לזמן בו נמנעים מהנאות כמו מוזיקה, ים, בריכה, ריקודים, רכישות, חתונות, בשר ויין, ואפילו מקלחת מרעננת מראש חודש אב, או בשבוע שחל בו או בכל התקופה, כל אחת לפי מנהגי המשפחה והעדה.

מיעוט בכל אלו, מצמצם אותנו. רוצים שנחוש על בשרנו ובאכילתנו את צער השכינה ועם ישראל לדורותיו. יחד עם זאת התקופה הזו מלמדת אותנו משהו חיוני -

לשמוח מתוך צמצום: האימון הזה ישרת אותנו בכל פעם שניכנס לצמצום אישי או לאומי. אחרי תשעה חודשים בתוך מלחמה עם חטופים, שחרור של כל חטוף מביא לגל שמחה וכל פרסום של חייל או חטוף ששילם בחייו מביא לצער כללי משותף. מאגרי השמחה והסוללה מדולדלים ויש 'להתחבר למטען'. תקופת לחץ כה ארוכה עשויה לגבות מחירים בבריאות הנפש והגוף שלנו ושל משפחתנו, ולכן אנחנו חייבות עוד יותר לנקוט בפעולות שמביאות לשמחה.

נתמקד במוזיקה: השמחה של נשים רבות מגיעה משמיעת שירים מקפיצים ומשמחים. זה נפלא ברוב השנה, למעט בספירת העומר ובשלושת השבועות. כעת נחליש את התלות במוזיקה. יש הנוהגות לשמוע ווקאלי, ומדווחות שמסייע חלקית. להן ולכל האחרות נמליץ על -

המון שירה: עצמאית, עם הילדים ועם חברות ובכל הזדמנות. שירה נוגעת במקומות הכי פנימיים ועוזרת לשחרר רגשות מהתרגשות ושמחה ועד לחץ, חששות, סקרנות או מבוכה.

שירי אמונה: לשיר שיר עדין ומרגש עם תכני אמונה. שיר שקט או סוחף. 'אין עוד מלבדו, מלוא כל הארץ כבודו, הקדוש ברוך הוא מלך, ואני עבדו' מזכיר לך מה שאת זקוקה לו כעת, יש מנהיג לבירה והכל מושג.

שיר ילדות: שעבד טוב בגן, עשרות שנים אחר-כך ממשיך להעלות חיוך. לא להתבייש, עובד מצוין גם עם הילדים, גם הם היו שם, לא כל-כך מזמן.

שיר שבת או חג: מותר, ואפילו מומלץ. בתוך השיר מקופלת אווירה מיוחדת. להרגיש כבר כעת את השבת, ללוות נחת מהשבת הבאה: 'כל המתענגים, המתענגים בה, יזכו לרוב שמחה'.

שירי פורים למשל, מכניסים את רובינו ל'מוד' של קלילות. 'ומרדכי יצא מלפני המלך, בלבוש מלכות ועטרת זהב'. יש כאן תזכורת שרווח והצלחה יכולים להתרחש בכל ימות השנה, ומקנה תחושה אופטימית שהגאולה קרובה מאי-פעם.

שירי רבי נחמן: 'מי שהיה אצלי, אצלי על ראש השנה, ראוי לשמוח, לשמוח כל השנה'. מצווה גדולה להיות בשמחה'. שירה של דברי הצדיק, מדובבות את שפתיו, והוא מסייע לנו בשירה ובמציאת השמחה.

מהו השיר שלך שמשמח אותך ומזכיר לך את היופי והטוב ואת כל מה שיש לך?

שלך בשירה בלתי פוסקת,
טל המורה לשמחה

בחמש. רינה הייתה מאושרת. "את תראי מזה רק ברכה!" הבטיחה לי. ואני כבר הרגשתי משהו חדש וטוב שמתחיל להתנגן לי בלב.

בשעה חמש אחר הצהרים גדשו את הסלון ילדות חמד. הוצאתי את הדפים, מרפרפת במילים הכתובות, ומיד הבנתי מה עלי להגיד ולנאום. משמיים נתנו לי כושר רטורי, ובלי בעיה מצאתי את עצמי מרצה בלהט על כך שכולנו נותנות לצדיק טיט ולבנים, והוא מעלה אותם להשם יתברך ובונה מהם בניינים נפלאים. כמה חשוב לעשות מצוות ולקשר את הכול לצדיק הגדול. כמה נחת זה עושה להשם יתברך. וכמה טוב שיש לנו צדיק רחמן ונאמן כזה.

"את מבינה ציפי?" פניתי לילדונת עם עיניים בורקות מנסה לפשט את הדברים. "את מכבדת את אמא, עוזרת לה לשמור על התינוק, והצדיק לוקח את מצוות כיבוד ההורים הזו, ועושה ממנה בניין מופלא של קדושה לכל עם ישראל!", "ואת נעמי" פניתי לעוד ילדת חמד שישבה עם ידיים שלובות והביטה בי מרותקת, "כל פעם שאת מתגברת ושומרת על הלשון, הצדיק חוטף את זה, ובונה מזה ארמון!", כך עברתי מילדה לילדה, וסיפרתי להן כמה טוב הן פועלות בשמיים. תוך כדי שאני חושבת שגם ממני יש לצדיק נחת. גם אני פועלת טוב בעולמו של הבורא, ואפילו בנות ברסלב יש לי לתת. טיט ולבנים נפלא מאוד! "אמא, יש עוד שקית!", בתי מביאה לי שקית אטומה. אני פותחת ומוצאת חומרי יצירה. הילדות מתלהבות. את החלק הזה הן הכי אוהבות. רינה שלחה מן חומר כזה שמתייבש, ואפשר ליצור ממנו יצירות נפלאות. "הנה טיט ולבנים!" אני קולטת מיד את הרעיון מאחורי היצירה.

"כל אחת תבנה בניין נפלא בצורה של פרח או מה שמתחשק, נחבר מזה מחזיק מפתחות ותהיה לכן מזכרת נהדרת!". בתחתית השקית אני מוצאת דוגמה שרינה הכינה עבורנו בעוד מועד. אני מסתכלת ורואה לב שחור מרוח בחומר לבן ועליו כתוב: "אפויה בלב של רבינו". התרגשתי.

זה לא רמז מהשמיים? השם יתברך מדבר אליי! גם אני קשורה לצדיק הקדוש הזה!

בלילה סיפרתי לבעלי את כל השתלשלות העניינים. "נפלא מאוד" אמר, וכבר סיפר לי את המקור לחיזוק הזה. "לרבינו יש שלוש כתות של חסידים, כת אחת שבאה לקבל שיריים, זוהי כת שרוצה לקבל גשמיות מהצדיק. כת אחת שבאה לקבל תורה, הכת הזו גבוהה יותר ומבקשת רוחניות מהצדיק. ויש את הכת הנבחרת, זו שבאה לתת ולא רק לקבל. הכת הזו היא הכת האפויה בליבו של הצדיק. את הכת הזו הצדיק הכי אוהב. תראי איזו מחמאה קיבלת!"

הרגשתי שהלב שלי התחמם סופית. "שייכת!" נחתמת בחותמו של הצדיק הגדול, "שייכת ויכולה גם לעשות פירות". עכשיו נותר לי רק להמשיך ולהשתמש באוצרות, בלי להתבלבל מעבודות של אחרות. נזכרתי במה ששירה תמיד אומרת לי: "את נולדת לתוך האור, ולכן את מסנוורת. את לא רואה את זה". כך ממש, איך שאני, שייכת! יותר נכון, אפויה.

שני נדרים, תשובה אחת

סיפורת המאה ה-20 מאת רר ההשראה של גני אילה ללא

אילה נדרה נדר. היא לא תכננה לנדור. היא לא עשתה זאת במודע.

היא הייתה מתבגרת רגישה בתרבות הישראלית-ציונית. ילדת שמנת שספרות שואה הייתה לחם חוקה, ועתה הגיעה לראשונה במסע מהתיכון לחוות את שואת יהדות אירופה בפולין. שם עברה טראומה שחרטה אותה בנפשה.

חמש עשרה שנים היא נצרה את הנדר בליבה, מחכה לעת רצון.

ובסוף זה קרה. היא הגיעה לפרוע אותו, חזרה לאותו המקום וחוותה את אותה חוויה קשה. אבל הפעם הצטרפה למסע אמונה. ארגון "נפש יהודי", היה השליח הטוב של אילה לשחרר את הטראומה.

ושם אחרי שמעגל נסגר, אילה נדרה שוב. נדר שגרם לאגוז הקשה לפיצוח לחזור בתשובה שלמה, ועוד לזכות אחרים להגיע לאומן עד עצם היום הזה.

תלמידים בתיכונים חילוניים בלשון המעטה. "היא יודעת את כל עולם התנ"ך בעל פה! מה אתם מדברים!" כעס עליהם אבי. הוא ידע שחייתי את התנ"ך, גם המורה לתנ"ך ידעה. אתגרתי אותה כל שיעור מחדש, כשבלהיטות נכנסתי לדבריה, עונה לה על כל השאלות, עוד טרם סיימה לשאול... וכך גדלתי, חוקרת ולומדת, ולא יודעת השקט"

איזה זאונות בתנ"ך? לא חשבת לחזור בתשובה מתוך כל הלימוד הזה?

"לא הייתי מונחת שם. וללמוד תורה מגישה שאינה לפי המסורה, לא מספקת את הנשמה הטהורה. זה לא השביע אותי והמשכתי לחפש את הדבר האמיתי. כשהגעתי לגיל שבע עשרה התיכון ארגן מסע למחנות השמדה בפולין. המורה, שידעה את הבקיאות העצומה שיש לי בכל תקופת השואה, המליצה שאצטרף. פחדתי מאוד לראות מקרוב את כל מה שקראתי עליו בספרים. גם הוריי חששו לשלוח אותי. אבל לבסוף נרשמתי ויחד עם ילדי שמנת נוספים נסענו לראות מקרוב את חורבן יהדות אירופה".

אם לאפלין עלי אמונה. איך חווית ככה מן הצד?

"האווירה הייתה כבדה. המראות היו קשים. ולעבור מסע כזה בלי אמונה, זאת טראומה אמיתית לנפש שמשותקת שיראו לה את האור בתוך החושך, שישפכו מזור על הצלקת המדממת של התקופה החשוכה ביותר בתולדות ישראל. כשהיינו במחנה הריכוז "מיידנק" הידוע לשמצה נכנסתי לתוך בקת הנעליים. זוגות זוגות של נעליים מרופטות עמדו בסדר מופתי-עמלקי. הלכתי ביניהן, מתבוננת ומתעמקת, כאב גדול הציף אותי, ובפרט על זוג נעליים קטנות ואדומות שניצבו בסוף התצוגה. מרוב התעמקות לא שמתי לב שהקבוצה התקדמה הלאה ואני לבדי. פתאום אוזני קולטות קול מאיים של מגפיים המתקתקות על רצפת העץ. מגפיים שקרבות ובאות היישר אליי. נכנסתי לסרט אימה. אני ילדה בשואה! ויש כאן קצין SS שמגיע לתפוס אותי! באינסטינקט הישרדותי נסתי החוצה מבוהלת עד מוות. רגליי כמעט ריחפו באוויר מרוב לחץ ואימה. לקבוצה הגעתי חסרת נשימה, עם דופק מהיר ורעד בלתי נשלט. הם עמדו בחצי מעגל ושמעו הרצאה, אבל אני לא הצלחתי

אילה, ספרי לנו על הירוקה שלך

"אבא שלי היה תלמיד ישיבה במרוקו ובא מבית שומר תורה ומצוות. הוא נשאר מסורתי בקושי אחרי העלייה לארץ לתוככי כור ההיתוך הישראלי-ציוני. אמא הייתה עוד פחות ממנו מבחינה דתית. וכך התנהל הבית שלנו, עם מעט מאוד יהדות. אהבתי לקרוא סיפורי שואה. שוב ושוב קראתי ברתק את אותם הספרים שמספרים על תולדות עמנו במצור ובמצוק. חיה את המקומות, המראות והאנשים. השבר שעבר העם שלי שבר את ליבי כל פעם מחדש. לא היה ספר שואה שלא עבר את עיניי הבלוענית. חוץ מספרות שואה אהבתי מאוד תנ"ך. בשידה ליד מיטתי נח לו תנ"ך מלא. לא היה יום שלא קראתי פרק או שניים ביהושע, דניאל ואפילו דברי הימים. למתנת בת מצווה ביקשתי מהוריי סדרה בת עשרים וארבע כרכים, "עולם התנ"ך" קראו לה. סדרה שמפרשת את התנ"ך כולו, כמובן לא לפי המסורה מדורי דורות. הוריי לא הבינו מה עובר על בתם התימהונית, ומדוע מכל מחמדי תבל היא מבקשת לעצמה דווקא סדרת ספרים כבדה ליום הגדול, אבל הם "זרמו" איתי ופשוט רכשו לי את הסדרה היקרה. אהבתי לתנ"ך לא ידעה

שקיבלתי את הציון הגבוה

ביותר בארץ בבגרות.

תשעים ושבע! בית

הספר התקשר

לאבא לשאול

אם העתקתי,

כי הממוצע

השנתי

של כלל

התלמידים

בארץ

ישראל היה

נמוך עד בוש.

תנ"ך לא היה

מקצוע האהוב על

זה נראה שלעולם אמשך ללמוד וללמוד, אך בעל הבירה הציץ עליי בתוככי האוניברסיטה. מודעה תמימה בלוח המודעות תפסה את עיניי - ארגון ושמו "נפש יהודי" מזמין סטודנטים "לגלות את ארון הספרים היהודי". המסלול היה מיועד רק לסטודנטים לרפואה משלימה ומלווה במלגה. לימוד אני אוהבת, וכאן מזמינים אותי ללימוד מתוגמל. למרות ההתנגדות הפנימית ליהדות הגעתי לראיון קבלה. להפתעתי נפסלתי על הסף.

"את באת מבית מסורתי" טענו. "אני לא יודעת כלום, ולא מקיימת כלום!". שכנעתי אותם שאני ענייה של ממש, מה שהיה נכון, ובסוף התקבלתי.

"לשיעור הראשון הגעתי בלי ציפיות בכלל. הרי אני מכירה מה היא יהדות. הרב רוני איילון הירש העביר את ההרצאה. הוא בא מתחום הרפואה הסינית והדיבורים שלו ריתקו את הקהל לחלוטין. פי נותר פעור. הייתי מוקסמת ונדהמת! אף פעם לא שמעתי דיבורים כאלו. בסיום ההרצאה הלכתי ברחוב רוטשילד מרגישה אורות של ממש מהבהבים לי בלב. אני לא יכולה להסביר מה עשתה לי ההרצאה הזו, התהפך לי הראש במאה שמונים מעלות. אילו חידושים! איזה עומק! הבנתי שאומנם הגעתי מבית מסורתי, אך באמת הייתי בורה עד עכשיו. חשבתי שאני מכירה את המורשת שלי, וטעיתי. לא ידעתי שיש עומק מאחורי הפעולות. לא הבנתי שיש משמעות לכל אותם מנהגים. המשכתי להגיע בדקות ל"נפש יהודי". הלימודים הרוחניים החדשים השביעו אותי לחלוטין. סוף סוף החור הפנימי בא על סיפוקו. זה מה שחיפשתי!"

מדיניות ה"נפש יהודי", מקום מקרש שמחזיר בתשובה משך הדרך הייתה קצרה, לא?

"ממש לא. אני שמרתי על עצמי "לא לחזור בתשובה". אם הייתי מקיימת משהו, אלו היו דברים קטנים ונסתרים, שאף אחד לא יראה. נגיד, ברכות השחר או ברכת אשר יצר. שום שינוי משמעותי לא נראה עליי, למרות ש"נפש יהודי" עבד קשה מאוד לקרב אותי.

"מדי תקופה "נפש יהודי" היה מוציא שבתות עם כל הפינוקים האפשריים בהשתתפות סמלית של חמישים שקלים בלבד. כולן הגיעו מרצון, אבל אני לא רציתי. זה הלחיץ אותי. באתי ללמוד ולהתפתח, אבל לצאת לשבת שלמה של יהדות? זה כבר היה יותר מדי. שלא יחשבו שאני אחזור בתשובה או משהו. הצוות ניסו לשכנע ולשדל אבל לשווא. אני הייתי מבוצרת בעמדותי. שבתות זה לא בשבילי!"

"גיל שלושים ושתיים תפס אותי מהורהרת. הנדר! צלף בי קול פנימי. אבל איך אחזור לשם שוב? ובכל אופן תקווה קטנה נכנסה בי. שלושים ושתיים גימטריה לב. משהו טוב עומד להתרחש. בעודי יושבת ומהרהרת, רותי הרכזת של נפש יהודי מתקשרת. היא לא יודעת מהנדר, היא לא יודעת מהרהורי הנוגים, היא רק יודעת שאני אגוז קשה לפיצוח שלא מוכן בשום אופן לצאת לשבתות. רותי לא מחכה לשמוע מה שלומי, היא קוראת היישר לאוזניי הקרויות: "תקשיבי אילה, אנחנו מוציאים מסע לפולין. את לא אומרת לי לא. כבר רשמתי אותך, להתראות".

מה הרגשתי כשציון זיוו הולדתך את מקלט גשורה כזו?

"מול צליל הניתוק הרגשתי שכוח שמיימי עוזר לי לקיים את הנדר. אני אחזור לשם עם "נפש יהודי", יותר טוב מזה לא יכול להיות. כבר אז ההשפעה של האמונה והקדושה היו משמעותיים לי, הרגשתי פשוט טוב כשהייתי מחוברת לארגון.

"המסע היה הפוך בתכלית מהמסע הקודם. "באתי לתקן" הודעתי

להרגיע את עצמי. סף הרגישות שלי נשבר. נימול מסוכן עבר בגופי, ופתאום בבת אחת, צנחתי באפיסת כוחות על האדמה הספוגה בדם עמי. הקבוצה הייתה פשוט בהיסטריה,

"היא התעלפה!" קראו כולם, מנסים לעורר אותי בכל צורה שהיא. בחסדי שמיים ההכרה חזרה אליי אחרי דקות מועטות. חברה תמכה בי ונעמדתי. הסתכלתי על המקום המבעית בעולם ונדרתי נדר. שאני אשמע, שישמעו כולם: 'אני עוד אחזור לכאן! מבטיחה. אחרי גיל שלושים, אני אבוא!', למה נדרתי? לא יודעת. אבל הרגשתי שהתיקון כאן לא נגמר. אני צריכה לשוב".

נצרת נרה, וחזרת לחיים. האם הנסיעה הזו השפיעה עלייך בהמשך?

"הנסיעה הזו שיתקה אותי לחלוטין. חזרתי הביתה בפוסט טראומה אמיתי. אם הגעתי למסע עם קמצוץ אמונה, מצבי עתה היה על גבול האפיקורסות. כעס ותרעומת כלפי שמיא מילא אותי על השבר הגדול שחווה עמנו. חודש שלם הסתגרתי בחדר, מנגנת וכותבת מנסה לפרוק את שק הכאב שמילא לי את הלב. היחידים שהסכמתי לדבר איתם היו החברים למסע. לא יכולתי לסבול את השאלה: "איך היה?", איך אפשר להעביר במילים תחושות פנימיות? איך אפשר לתאר ריחות ומראות? חמש עשרה שנה לא יכולתי לנסוע ברכבות. לא יכולתי להתקרב לטבון בווער, ויום השואה הפך להיות יום קשה וטראומתי. הפכתי לפעילה מספר אחת בתיכון. עוברת מכיתה לכיתה משכנעת כמה חשוב לשמוע עדויות של ניצולים. מארגנת כנסים".

איילה ממשיכה לתאר את החיפוש ופיתוליו:

"החיים, כדרכם, ממשיכים להוביל אותנו הלאה. טמנתי את הנדר עמוק בתוך ליבי, מתכוונת לקיים, לא יודעת איך. והמשכתי ללמוד בכל הכוח. השנים חולפות, אני ממשיכה במסלול החילוני הרגיל. מגיעה לשלב הלימודים. אני בוחרת ללמוד תקשורת. משם נפשי המחפשת עברה לבקש לעצמה לימודים רוחניים. כל הדתות עניינו אותי. למדתי וחקרתי גם את "תורת הגלגול". את היהדות דחיתי על הסף אחרי החוויה שחוויתי. ברוך השם, שלא הצלחתי להגשים את כל שאיפותיי "הרוחניות" של אותם הימים. בסיום הלימודים התחלתי לעבוד. הגעתי לדרגות גבוהות בעולם התקשורת, הכרתי כבר את כל המה והמי והייתי בקשר עם "סלב" מכל גווי התרבות הישראלית. כבשתי פסגה אחר פסגה, והייתי מבוקשת בתחום הבימוי וההפקה, יחסי ציבור, ומה לא? אך עדיין לא נרגעתי. אני כבר בת שלושים ועדיין מחפשת. מה עוד אפשר ללמוד, להכניס פנימה שירגיע כבר את הדבר הזה, שאין לו שם כלל, שלא נותן לי מנוחה?"

זה נראה שתמשיכי כך לנצח ללא אלאוף, להסתגל סחור-סחור ולא להניח את היד על הקודש... מה היה הרגע המכונן? זה שהפך את איילה המחפשת לכו שמצאת את הדרך לשוה הניתה?

"לפעמים בורא עולם מסובך אותנו, כי אין לו דרך אחרת. כשאני מסתכלת אחורה על חיי, אני מבינה איך כל אותן תחנות בהן עברתי היו מוכרחות עבורי ביותר. כשהגעתי לטופ של הקריירה שלי, עברתי תאונת דרכים שהשבייתה אותי כליל. נפשי ניתנה לי לשלל, והגוף לאט לאט הבריא, אך פתאום נעצרתי באחת ממסע ההישגים והעבודות הבלתי פוסק. החלטתי להחליף כיוון תעסוקתי. אולי כך ירווח לי? פניתי ללמוד עיסוי רפואי באוניברסיטת תל אביב. "הלימודים היו מעניינים ביותר ונשאבתי אליהם בשקדנות אופיינית."

שבאו לשמוח בשמחת התורה.

"זה הזמן, תבקשי עכשיו!" אמרו לי אמו ואחותו של ראש הארגון שידעו בדיוק למה אני משתוקקת. ברגע בו הרב ירד רגע מבימת הכבוד, ניצלתי את ההזדמנות וקרבותי אליו. מתפללת להשם שייתן לי את המילים הנכונות.

"כבוד הרב, יש לי היום יום הולדת. אני רוצה מתנה!", "מה תבקשי?" שאל הרב. ואני בלי למצמצץ אמרתי מיד: "טיסה לאומן עם נפש יהודי!" ועוד לפני שיסרב המשכתי לשכנע: "הרב כתוב שמי שמחזיר בתשובה הופך לאבא של המקורב. אתה כמו אבא שלי, אתה קרבת אותי לבורא עולם! אז מה אם אתה ליטאי, הנשמה שלי צריכה לבוא לאומן! הנשמה שלי רוצה להגיע עם נפש יהודי!", התחננתי מעומק הנשמה, "את לא מוותרת, מה?" הוא הרצין לרגע ואמר: "יודעת מה, קיבלת! תארגני את הכול, הארגון מגיע איתך! אבל לא רק אומן, גם ברדיצ'וב ומז'יבוז!"

הצלתו ועכשיו תספרי לנו - מה הלך שם באותה הנסיכה?

"אין לי מילים לתאר את הנסיעה הקדושה לאומן עם נפש יהודי. זו הייתה נסיעה היסטורית. צוות ליטאי לחלוטין הגיע אתנו, היו רבניות שלחשו לי: "אילה, עשית אתנו חסד, תמיד רצינו לנסוע, אבל לא הייתה לנו הזדמנות, ובזכותך הגענו". כשנכנסתי לתוככי הציון, הייתי בהתרגשות עצומה. התחלתי לבכות בלי להירגע. כמו ברנר הודלק אצלי בלב מבעיר ומבעיר. "בברסלב בוער אש!" הרגשתי את האש הזו עולה ובווערת מתוכי. לא ידעתי מיהו רבי נחמן, לא ידעתי מה הוא אומר, אבל החוויה הפנימית הייתה מטלטלת. מקלחת של דמעות. הרגשתי שקיבלתי תיקון מופלא לנשמה שלי.

"בחזרתי הביתה עמדת מול הספרייה הגדולה בבית הוריי. ספר עב קרס וגדול עם אותיות מוזהבות משך את עיניי מיד. אני מכירה היטב את הספרים בספרייה וספר זה מעולם לא ראיתי. גם אמא שלי טוענת שאין לה מושג כיצד הגיע למדף. "סיפורי מעשיות" לרבי נחמן מברסלב היה השם בכריכה. הרגשתי שזהו סימן מהשם. באת אליי? קבלי מתנה שתעזור לך להתקרב יותר. ואכן במהרה נכנסתי למדרשת "נתיב בינה" הירושלמית, מקבלת עליו עול תורה ומצוות. ובהמשך זכיתי להינשא ולהקים בית יהודי על אדני התורה והמצוות, עם חסיד ברסלב.

חסדי השם כי לא תאמנו ותגידו אילה, זו הייתה הפעם היחידה ש"נפש יהודי" סו לאומן? או שאת פרצת כאן דרך חדשה?

"בסניפי "נפש יהודי" הפכתי לשם דבר, כל סניפי הארץ שמעו עליי ועל מעלליי... "זוהי הבחורה שהביאה את "נפש יהודי" לאומן!" הכריזו שוב ושוב... התורם הגדול של הארגון כעס מאוד. מה פתאום הארגון הליטאי הוציא נסיעה לאומן? אבל הם התרגלו. מאז אותה טבילת אש מוציאים טיסות לאומן בריש גלי, כחלק ממסלולי הקירוב. זו הפכה דרך כבושה לרבים שמחממת לבבות לאבא שבשמיים במהירות שאף מקום אחר לא גורם"

איילה מסכמת לנו לא נתר להגיד כי אפ: אשירנו!

לבנות הקבוצה עוד לפני שעלינו על המטוס, "באתי לקיים את הנדר שמחכה בסבלנות כבר חמש עשרה שנה". סיפרתי להן מה עבר עליי בנסיעה הקודמת. הסיפור שלי ריגש את כולם. "להגיע למקום הקשה הזה עם אנשים שמסתכלים על חצי הכוס המלאה במקום על הריקה, על התקווה במקום על הייאוש, זה היה חידוש מיוחד. שרנו שירים של אמונה, שירים של נצח. פתאום השואה התגלתה לי באור חדש. אור של מסירות נפש על הקדושה, אור של נצח נצחים. שמעתי על יהודים שנתנו את חתיכת תפוח האדמה שלהם בשביל להכין חנוכייה. שמסרו את חתיכת הלחם האחרונה שלהם בשביל לקנות זכות להניח תפילין".

ספרי לנו על אור חווייה שריגשה אותך במיוחד

"השיר "אשת חיל" ששרנו שם. הרב הקדיש אותו לכל נשות החיל שמתו על קידוש השם בעינינו נוראים. אף פעם לא שמעתי את השיר הזה. הוא הרעיד לי נימים נסתרים בלב. התחלתי לבכות. זה היה חזק כל כך".

זלז, והאם פרצת את הנר כרצונך?

"זה הלך כך. המסע המשיך והסתעף, ופתאום, בלי שאני מבינה איך, הגענו לבקתת הנעליים הנוראה. ושוב משהו בלתי נשלט גורם לי להתבונן ולהתעמק. והתסריט חוזר על עצמו. הקבוצה ממשיכה ואני נשארת. שוב נכנסת לסרט אימה, שוב שומעת מגפיים ושוב נסה על נפשי. הדופק על מאתיים ואני עומדת להתעלף.

"בורא עולם ריחם עליי ושלח לי שליחה טובה. אחת הבנות זיהתה את פניי החיוורות ותפסה אותי בשתי ידיים, מייצבת לי את העמידה. "את לא נופלת פה! לא שוב!" אמרה לי, ואני פתאום קיבלתי כוח. אני לא אותה האילה, יש לי כוחות רוחניים שלא היו לי בפעם הקודמת. הבחורה הזו הצילה לי את הנסיעה. הרגשתי שנעשה פה תיקון גדול. ושוב פעם התנוצצה בי הארה: פניתי לרב של נפש יהודי ואמרתי לו: "הרב, שנה הבאה באומן הבנויה!", זאת לא הייתה שאלה, זו הייתה קביעה. מה קורה לי? נדהמת מעצמי. מאיפה יש לי רצון לנסוע לאומן? בקושי שמעתי על רבי נחמן! ולא קראתי שום ספר שלו מעולם! מה פתאום לבוא אליי? ובכלל, זה ארגון ליטאי. למה שישכימו? אבל אני רציתי. הרגשתי שאני צריכה אומן!

"צוות המרצים הסתכלו עליי בתמיהה. מתעלם מקריאות ההתלהבות של הבנות. "אומן לא באה בחשבון, אילה" סירב ראש הארגון לבסוף, "זה ארגון ליטאי. לא יתקצבו נסיעה לשם. אין על מה לדבר".

"נחיה ונראה" קראתי. לא מתכוונת לוותר. הרגשתי שוב שיש באומן משהו שהנשמה שלי צריכה. שנה שלמה רדפתי אחרי צוות הרבנים מנסה לשכנע ולשדל, והם מחייכים כנגדי בסלחנות.

אנחנו זמתי, האם הצלת להגשים את הנר השני?

"בחסדי שמיים כן! ומעשה שהיה כך היה. יום הולדתי השלושים ושלושה הגיע. אני נוסעת לכותל. הרצון לנסוע לאומן רק מתחזק, ואני מתפללת על כך בדמעות רותחות. אחר מזדרזת לשוב לתל אביב. בסניף של "נפש יהודי" מתקיימת הכנסת ספר תורה היום. הגעתי בזמן, נעמדת באמצע דיזנגוף שם שמחים ורוקדים עם התורה. היה קידוש השם עצום. כל תל אביב הייתה שם. ראש "נפש יהודי" היה שרוי בשמחה עצומה יחד עם עוד גדולי ישראל

בשפה ברורה ובנועימה

הם עונים בתמימות. אם לא מדברים ברור, הילדים פשוט לא מבינים. ונדגים: אחר צהריים קיצי. יצאת עם השיירה לגינה, כל ילד ובקבוקו בידו. שמוליק לא לקח בקבוק מים. את רואה אותו מיוזע וצמא. "יופי יופי", את מתנשפת ברוגז, "יוצאים לטיול בלי בקבוק!". רצית להגיד לו שלא יוצאים לטיול בלי לקחת בקבוק, אבל אמרת את זה בהפוכה. את יושבת על הספה. הילד מטפס על גבך, כמעט מעיף לך את המטפחת. את מורידה אותו ברוגז ואומרת: "אולי תעמוד לי גם על הראש ותעיף את המטפחת לגמרי?".

ועוד דוגמה אחרונה: הילד עולה עם נעליים מלאות בוץ על הספה. את אומרת לו: "עוד מעט תביא גוש בוץ, תמרח על הספה וזהו".

מה הילדים מבינים, אמא? ממש לא את מה שאת רצית שיבינו! בדוגמה הראשונה הם מבינים שלטיול צריכים לצאת בלי בקבוק. בשנייה - שלאמא מטפסים על הראש, ובשלישית שלהביא בוץ לספה זה רעיון מצוין, רק שהם לא יודעים איפה בדיוק יש בוץ כזה... המסקנה המתבקשת: לילדים צריכים לדבר ברור. להגיד להם מה שאנחנו רוצים שהם יעשו בצורה בהירה. אם אומרים להם זאת בהפוכה או בציניות הם פשוט לא מבינים. כשאנחנו מדברות ברור ומכוונות את ילדינו לדרך הנכונה, אנחנו ממליכות את הקדוש ברוך הוא עלינו ועליהם. מדריכות אותם לחיים נכונים. הלוואי ונזכה לכוון את ילדינו באהבה תמיד!

כשנשברים הכלים

נקודה נוספת שעליה נדבר היום היא חינוך להתחלה מחדש. רבינו אמר: אנשים אומרים שצדיקים לא עושים טעויות, ואם צדיק עשה טעות הוא לא צדיק. ואני אומר צדיקים עושים טעויות, וגם אם אחד עשה טעות - הוא עדיין צדיק!

את הנקודה הזו, שאפשר לקום אחרי נפילה אנחנו מראים לתינוק מגיל קטן ממש. כשהתינוק יושב בכיסא התינוק או קשור בעגלה, הוא אוהב לאחוז בצעצוע ולשמוט אותו בהנאה על הרצפה, כשהוא צופה איך אמא מרימה את הצעצוע ומגישה לו אותו שוב. ואז? הוא שוב משליכו! ואמא שוב מרימה! איזה יופי!

כשאת מרימה לתינוק את הצעצוע זו לא שתלטנות מצדו, אלא לימוד חשוב מאין כמוהו. התינוק לומד שאחרי שנפלים ישנה תקומה. נפלת? קמת! אפשר לסדר דברים מהתחלה. אפשר לעשות התחלה חדשה. כשלומדים את זה במשחק זה חזק יותר, מצב הרוח הוא טוב וכך המסר נקלט עמוק - הנה אמא עוזרת לי, אני נופל, אבל יש תקומה! אמא מראה לי שוב ושוב את המסלול.

המסר הזה הוא חשוב מאין כמוהו. ברור שאני עושה טעויות. כל מי שעושה - עושה טעויות. אם אתה לא עושה כלום - אתה לא טועה. אבל זה לא אומר שאינך בדרך. אנחנו צריכות את הדעת הזאת לעצמנו ולחינוך ילדינו. זה חינוך אמתי לאמונה. הילדים עושים הרבה טעויות, מלאכים עושים רצון השם במדויק, וכך בדיוק צריך להיות. קבלי שזהו המסלול.

אמא, למדנו היום שתי עצות טובות! לדבר ברור, ולחנך להתחלה מחדש עוד מינקות! וכולי האי, זאת רק השתדלות, עבור חינוך ילדינו היקרים! שנזכה!

מתארגנות נסיעה (נספת אמן) וקזרי הצדיקים עם המדריכה חותיקה ציפורה פלדמן, אחרי תשעה באב, פראיז צהמלן! 0523742147 | 029921890

לפעמים אני שואלת נשים מהו לדעתן חינוך ילדים? ומגלה שוב ושוב שחל בלבול גדול בין נתינת פקודות שמטרתן הזזת בני הבית הזאטוטים לכאן או לשם וביצוע מטלות, לבין המושג שנקרא "חינוך ילדים".

רוב היום אנחנו עוסקות בפזיזות פקודות. בסדר אמא, זה בהחלט מובן. את עייפה, חם לך ואת רק רוצה מקלחת וחתיכת אבטיח, אבל יש כאן חבורת זאטוטים שצריכים אותך ואת לא יכולה להרשות לעצמך. ולכן תוך כדי ההתעסקות איתם יוצאות לך מילים כעוסות וקצרות: תעשה כך! תעשי כך! תלך לפה, תבוא לשם. האם זהו חינוך? לא. יש כאן פקודות, דוגמא אישית שאולי תוכלי לקרוא לה שלילית או להצדיק אותה (המילים שלי מגיעות להם! חוצפנים! שיבינו מי כאן האמא ושהם כבר עברו כל גבול!) אבל חינוך אין כאן. חינוך זה הקניית ערכים והדרכה מהו הכיוון הראוי עבור הילדים.

היום נתחיל ממשוהו קטן. נלמד איך לתת הוראה שאינה פקודה. לדבר ברור ונעים.

לדבר ברור

יש בדיחה על חבורת ילדים שמשחקת במים מעל מיטה בחדר. הדודה עוברת ורואה איך הם מעבירים מכוס לכוס והכול מטפטף. היא מזדעקת: "שאני לא אראה אתכם עושים דברים כאלו!" והולכת משם. היא חוזרת, והם עדיין בשלהם. "מה זה!" היא צועקת, "אמרתי לכם שאני לא אראה אתכם עושים דברים כאלו!", "את לא היית פה כשהעברנו, את לא ראית!"

בס"ד

BR - CHA 055-672-0791

המקום שלך להחלים!

ילדת יקרה!

בואי להנות מנופש ומרגוע לגוף ולנפש בבית ההחלמה הבוטיק בצפת ולאגור כוחות מחודשים למשפחה שלך!

תחזים מקופות החולים

פינוקים לאורך כל שעות היום

ארוחות מפנקות בכשרות העדה"ח

טיפול מקצועי ומסור בתינוק

חדרים מפוארים ויוקרתיים

נופש ומרגוע לגוף ולנפש

הלכות כבוד הורים

בחלק המעשייה שלנו מסופר על כת הרציחה שבחרו להם למנהיג את הרוצח שהראה 'אבירות' גדולה, בכך שרצח את הוריו, השם ישמור ויציל. היום נתחזק במהות הפנימית של מצוות 'כיבוד הורים'.

יש פעמים שעצם הזכרת המושג: "כבוד הורים" מעלה הסתייגות אצל הרבה מאתנו (אל תדברי איתי על הנושא הזה...) או לחילופין מחשבה של: "מה, אני לא מכבדת מספיק?". זה הזמן לדייק בתוכנו את מהותה הפנימית של מצות כבוד הורים ששכרה רב כל כך. "למען ייטב לך" - המרוויחה העיקרית זו אני שמכבדת. אני זוכה להתייבב במקום הנכון שלי ולהתחבר לצינור שפע הורי עצום בחיים שלי ודרכו להורים שפע של טוב גם לילדי. כולנו יודעים ומשתדלים לכבד בדיבור ובמעשה. אבל מה קורה בעולם הרגש והמחשבה? איך אנחנו רואים את ההורים שלנו? האם אנו מכבדים אותם כלפי חוץ אבל בתוך תוכנו אנחנו שופטים אותם? האם אנחנו מדברים אליהם בכבוד אבל בתוכנו מרגישים שאנחנו מבינים או יודעים יותר מהם? היום נתמקד במספר הלכות הקשורות בכבוד הפנימי, בכוונה הפנימית, אותם אנו עלולים לפספס.

עיקר הכבוד

ה"חיי אדם" כתב: "הכיבוד הוא במחשבה ובמעשה ובדיבור", ומפרט שהכבוד במחשבה הוא העיקרי - יש לכבד את אביו ואמו בלבו "שידמה בעיניו שהם גדולים ונכבדי ארץ, אף שבעיני שאר בני אדם אינם חשובים כלל, וזה עיקר הכיבוד" (בפיו ובשפתיו כיבדוני וליבו רחק ממני).

רצונו הוא כבודו

האם מותר להטריח את ההורים? כגון לבקש מהם עזרה? מהספור הבא נלמדת הלכה יפה:

אמו של רבי ישמעאל באה וקבלה עליו לרבותיו. אמרה להן: גערו בישמעאל בני שאינו נוהג בי כבוד. באותה שעה נתכרכמו פניהם של רבותיו. אמרו: היתכן שרבי ישמעאל אינו נוהג בכבוד אבותיו? שאלו אותה: במה אינו נוהג כבוד? אמרה: כאשר הוא בא מבית המדרש, אני רוצה לרחוץ את רגליו במים ולשתות מהם, והוא לא מניח לי. אמרו לו: הואיל והוא רצונה הוא כבוד. (פאה, א')

מכאן לומדים שאם רצון ההורים לטרוח בשביל ילדיהם הרי זה כבודם.

קבלת תוכחה מההורים:

פלא יועץ: "ומצוה על הבן לכבד את אביו ולירא ממנו. ואם לפעמים יכעס עליו אביו ויענישנו בחינם מחמת איזה צער שיש בליבו ממקום אחר, או מחמת מידותיו של אביו או מחמת חסרון דעתו, אז צריך דעת הבן לסבול הכול לכבוד מצות קונו, ולא יתריס כנגדו ולא ישיבנו קשות ולא יביישנו, ח"ו".

ובפרט כשאביו ואמו בני דעת, צריך הבן לחשוב שבוודאי הצדק עמם בכל מה שעשו לו, ואם בעיניו נראה שיצאו מן השורה, הוא מחמת חוסר דעתו, שכן דרך הבנים שלעולם מבקשים זכות לנפשם כאילו הדין עמם בכל מה שעושים, ונראה להם כאילו אביהם ואמם נוהגים עמם שלא כראוי, אבל הבן שהוא בר דעת וירא שמים יחשוב שבוודאי הנהגת הוריו עימו היא כהוגן, ויעשה אוזנו כאפרכסת לקבל תוכחות, ולא יסור מן הדבר אשר יגידו לו ימין ושמאל".

כמוכן שיש מקרים מורכבים בהם צריך לשאול לדעת תורה. הלכות אלו מטרתם להביא אותנו למודעות ולשאיפה לאן היינו רוצות להגיע בעזרת ה'.

ישנם מגוון פוסקים ופסיקות. עניינו של הטור אינו לפסוק הלכה, אלא לעורר את לב הקוראות לשים לב להלכות השונות, גם כאלו שמוכרות פחות. על כל שאלה שמתעוררת במהלך קריאת הטור - יש לשאול רב פוסק כיצד לנהוג.

על כנפי נשרים

לפעמים את מרגישה קושי ממשי להתחזק שוב ושוב באמונה, לקום אחרי נפילה ולהמשיך להתגלגל... מלווה אותך חלישות הדעת. מה יהיה? כמה אפשר עוד לסבול? מתי כבר אראה שלווה, מתי כבר אחוש שמחה אמיתית בתוך הלב? מתי יפסקו כל המלחמות האלו?

לנפץ את הבועה

בנות יקרות, אנחנו צריכות לדעת איך לשלוף את עצמנו מתוך הבועה המבלבלת הזאת, לאפס את המחשבות המחלישות שתוקפות אותנו. רבינו נחמן מלמד אותנו כזאת אמונה נפלאה - שנרגיש שאין לנו בעולם הזה כלום, רק הקדוש ברוך הוא. האדם הגיע לעולם הזה בשביל למצוא את השם יתברך, להכיר אותו ולהתחבר אליו. ושם באמת, בקשר לבורא עולם, מתחיל האושר והשמחה של האדם.

רבינו לימד אותנו שכדי להגיע למקום הנפלא הזה של החיבור לבורא עולם צריך לדבר. כשאני מרגילה את עצמי לדבר עם השם יתברך, הגעתי לשער, "זה השער להשם צדיקים יבואו בו". דרך הדיבור והשיחה אנחנו מתחברות לבורא עולם. כשאני מספרת לפניו יתברך כל מה שמעיק ומדאיג אותי, כל מה שמפחיד ומיירא אותי, כשאני לא נותנת לעולם לבלבל אותי ובמקום זה הופכת כל דבר לתפילה - אני מתקרבת אליו יתברך יותר ויותר. כשאבוא לדבר עם השם אומר לו מה אני צריכה, אספר מה עובר עליי. איך השם יפתור לי את הבעיות? זה לא העסק שלי. להשם יתברך יש דרכים וסיבות נפלאות להושיע אותי. הוא יכול להוציא אותי מהמקום הכי בלתי צפוי. לכן "איך" זה לא העסק שלי, רק לחזק את עצמי בביטחון שהשם גדול ובוודאי יושיע אותי.

הישועה האמתית

אנחנו מחפשות ישועות זמניות. אם יהיה לי... אז אהיה מאושרת. אם יסתדר עניין פלוני, אז ארגיש שמחה. אבל זוהי לא התשובה. אנחנו צריכות לחפש את הישועה השלמה. הניסיון שיש לנו עכשיו, הקושי, הבעיה או הצרה, צריכים לחדד לנו את הידיעה שיש רק השם בעולם. אליו יש לפנות והוא ורק הוא יכול לעזור. מניסיון לניסיון מתחדדת באדם דעת אמת עד שגיע לישועה האמתית, ישועת הנפש. בפרשת בחוקותיי כתוב: "והתהלכתי בתוכם" ורש"י מסביר "אטייל עמכם בגן עדן כאחד מכם ולא תהיו מזדעזעים ממני". כי באמת כל יהודי יכול לחיות בגן עדן בעולם הזה, להרגיש את בורא עולם קרוב-קרוב, ומהרגשת הקשר לאבא לחוש שמחה וכוחות.

אדם כזה לא מתבלבל מהניסיונות, ואדרבה מניסיון לניסיון שמח עוד יותר, כי הוא רק מתקרב יותר לבורא עולם עד שהעולם יתמה עליו: "כזה ניסיון יש לו, והוא כזה שמח? מאושר?" אבל זו האמת לאמתה! כל קושי הוא סיבה לשמחה! לא להתרכז בתחפושת של הניסיונות, לא להתבלבל מהמעברים, לדעת שהשם יתברך נסתר בכל ניסיון וניסיון ולחפש אחריו! להגיד: "אבא אתה עושה את זה! ומה שאתה עושה זה הכי טוב בעולם!" וכך לסמוך ולשמח, לסמוך ולשמח, ומניסיון לניסיון אנחנו יותר אהובות ודבוקות בו יתברך.

יהי רצון שזוכה לדעת שאין תענוג גדול יותר לקדוש ברוך הוא מאשר לראות יהודי שיש לו קושי מדלג בשמחה, לא נשאב לקושי, אלא בורח ישר להשם יתברך. "השם מעון אתה היית לנו", בית מפלט אומר רש"י. יהי רצון שזוכה להתחבר לשמחה האמתית הזו, שאינה תלויה בדבר והיא תמיד מרפאה את נפש האדם.

מדוע מתעלמים ממני מהשמיים?

או על נס אחר, ואז הוא מספר לה על זה שהוא זכה ללמוד הרבה זמן בחיות גדולה מאוד... ובדיוק כך הרגישה. נחמץ לה הלב. והיה לה קשה עם עצמה - אני לא שמחה שבעלי לומד תורה? הרי כל כך התפללתי ואני מתפללת על התורה שלו. שיצליח, שילמד בחיות. כן, אני שמחה ותודה אבא וזה מה שאני רוצה, אבל הכאב של החובות והחנק הזה כל כך מעיקים על צווארי שקשה לי עם ה"חיוך" הזה. ה"בשורה הטובה" הזאת מרגישה לי יותר כמו צמח ממתוקה...

אז כמובן שאנחנו לא מבינות חשבונות שמים ודאי שכל תפילה נשמעת ופועלת, אבל בפשטות למדנו שהתפילה מתקבלת על פי האמונה, כלומר, ככל שבתוכי יש יותר ודאות שהדבר אכן יתקיים, ככל שהאמונה שלי בדבר חזקה יותר כך התפילה "מתחזקת". לא מדובר על תפילה "כוחנית" חלילה אלא על אמונה פשוטה בטוב השם ובחסדו. כמו שאת בטוחה שכשתפתחי את הברז יצאו ממנו מים, את כמעט לא צריכה להתפלל על זה מרוב ודאות פנימית שזה יקרה, וזה אכן קורה, פעם אחר פעם יוצאים מהברז מים...

וזאת הזדמנות נפלאה לראות איפה האמונה שלי חלשה ולחזק אותה שזה עיקר הישועה, ועיקר הקשר.

ואיך אומרים בברסלב? תתבודדי על זה...

הנה, פתיחה נפלאה להתבודדות. תדברי עם השי"ת, תספרי לו כמה קשה לך שאת מרגישה שבדברים שבאמת את רוצה בהם ישועה יש שתיקה רועמת, תשתפי אותו בכאב, בחיסרון, בייאוש, ברצון ובכיסופים שלך. תוך כדי דיבור תשמעי את עצמך ותמצאי את עצמך מבקשת סליחה על דיבורים ומחשבות שעלו בך, תמצאי את עצמך גם מודה על הקשר והאהבה והאמונה והרצון, וכך תפתח שיחה מופלאה שהתחילה מהנושא של למה התפילות שלי לא נענות והתפתחה לשיחה של קשר מלא אמון והקשבה ולקיחת אחריות. אז תזכי לחוות את המתיקות הזאת שכל מי שמתבודדת מרגישה לעיתים, שיותר משאת זקוקה לישועה עצמה בנושאים ה"משמעותיים", זכית כעת לישועה המשמעותית ביותר, שזה עצם הקשר הזה, הקרוב כל כך.

זכית שיש לך על מי להישען וזכית לתחושה הנפלאה של שחרור שליטה וידיעה שהכול מושגח וטוב. זכית להרגיש שאבא שלך כל כך מחכה ומצפה לדיבורים האלה בדיוק, גם לדיבורים ה"קשים" שלך ותודה שבאת, כמה חיכיתי לך יקרה. הכול טוב, הגעת למקום הנכון, הביתה, את יכולה להניח את התיק הכבד הזה סוף סוף...

ואז את חווה את הפלא הזה והאושר הזה שכבר (כמעט) לא אכפת לך מה יהיה, העיקר שלא תאבדי את הקשר איתו. את חווה ישועה.

או אז, הרבה פעמים, גם נפתחים שערי שמים באותם נושאים שבהם את כל כך זקוקה לישועה. כי נשענת, כי הראית לו שעצם הקשר זה הדבר החשוב לך ביותר, כי הסכמת להישען וחיוקת את האמונה בטובו, יהיה מה שיהיה נעבור את זה ביחד, יש לי אותך...

הדר

שירה יקרה, איזו שאלה יפה והניסוח שלה מבטא משהו שהרבה מאתנו חשות. השכלת בשאלתך לשים את התחושות הללו במילים מדויקות כ"כ, תודה לך בשם כולנו.

באמת, כל מי שמתבודדת ומדברת עם השם יתברך תדיר רואה באורח פלאי איך השם שומע ומקשיב, עד שלפעמים אנחנו נעצרות בפליאה ושואלות את עצמנו "איך זה שאני לא מבקשת באמת על כל דבר? איך אני שוכחת? כמה פשוט... הרי אני רואה בעיניים כמה השם שומע את תפילותיי? רק ביקשתי והנה נענית..."

ובמקביל למה שקראת לזה בחן "החיוכים מהשמים", לא פעם אנחנו מרגישות שבנושאים ה"כבדים" וה"משמעותיים" יש, כביכול, "שתיקה רבתי". ואז את אומרת לעצמך "טוב, זה נחמד החיוכים האלה... נחמד מאוד, אבל איך אומרים?... זה לא זה... לא נלער הזה התפללתי..."

מה עם הדברים שאני באמת זקוקה בהם לישועה???

שביקשתי להגיע בזמן למרות הפקק ובאמת הגעתי, ותודה שהילדה שלי חזרה הביתה שמחה כמו שביקשתי ותודה על אלף דברים חמודים כאלה שאני רק מבקשת ואתה עונה לי, באמת תודה אבאל'ה אבל מה עם... אתה יודע מה... אני הרי מבקשת על זה כל כך הרבה זמן וזה באמת כואב לי...?"

איך כתבת יפה: הלב נחמץ... חמוץ לי אבאל'ה, אני רוצה ישועה גדולה. ולפעמים החיוכים האלה דווקא מעוררים עוד יותר את הכבדות על אותן תפילות שכביכול "לא התקבלו".

סיפרה לי מישהי שבעלה נכנס לחובות ענק והיה לה צער גדול מאוד מזה ותקופה ארוכה היא לא הפסיקה להתפלל לראות ישועה בעניין. רק על זה התפללה. כעבור פרק זמן של תפילות רותחות, בעלה מתקשר אליה יום אחד בשמחה ואומר לה "אשתי יש לי בשורה משמחת" והלב שלה עולץ כולו והיא

כבר חושבת שהוא הולך לספר לה על איזו ירושה רחוקה שהתגלתה

שאלה:

הדר היקרה, שלום לך,

אני מתבודדת כבר מספר שנים. בחך השם, ההתבודדות היא חלק מהשגרה שלי, ואני מודה ל'ה' ולא יודעת איך אפשר לעזור את העולם הזה לעדיף

יש תופעה שהיית חוצה להבין. בחיי שלי יש מקומות עם קשיים לא פתורים בנושאים משמעותיים מאוד. אני מתפללת ומבקשת ל'ה', אך מהשמיים יש שתיקה רבתי.

לעזמת זאת, לפעמים אני מבקשת על משהו פשוט יחסית או מציק במקצת ונענית במהירות בצורה אושלת ומשמחת יותר עם החיוכים מהשמיים שאני מרגישה באותן העתות, הלב שלי נחמד... אבא, מה עם כל התפילות ששפכתי על דבר פלוני או אלמוני? למה שם אתה מסתיר פניך?

אולי תוכלי לנפוך לי אור על הסוגיה הזו? תודה שירה.

ה. ברודי, מנחה סדנאות התבודדות ומלווה תהליכים פנימיים, משיבה:

אני עצם הטוב!

שלום לקוראות חברות מקשיבות, ברצוני לחלוק אתכן חוויה של מתבודדת מתחילה. לא זכור לי מתי בדיוק הייתה חוויה זו. מרוב הטלטלות והשינויים שעברתי מאז, אני מרגישה שעבר כבר עשור.

שם בזיכרוני ניבטת דמות אומללה שרועה על המיטה, אחרי עוד יום של טיפול אינטנסיבי בשני תינוקות בדירת מרתף לא סימפטית. ובעצם, שוכב לו שם סמרטוט מרוקן עם משבר זהותי.

"אזמרה, אבאלה, אזמרה... איך עושים את הדבר הזה בכלל?" שואלת הדמות, מתנחמת שיש מי שמבין אותה גם כשאין לה יכולת להמיר מחשבה לדיבור הגיוני. משהו בניגון ליבי אמר לי ש"אזמרה" היא הפתרון לכל הבעיות שלי. היכולת להחיות את עצמי בנקודות הטובות שבי, למצוא שמחה בעבודת השם, לקבל איזושהו מקור חיות. אבל הייתי חוזרת בתשובה - ברסלביט מתחילה, אחת בלי הדרכה, חושבת שיש לה איזושהי תפיסה על מה היא בעצם "אזמרה".

אותה אחת בלי הדרכה שמעה איזה שיעור וחשבה שהבינה שכל מעשיה אינם בשליטתה, לא בגשמיות ולא ברוחניות. כל פעולותיה (החיצוניות לפחות) הם בשליטת השם יתברך. את השיעור כנראה שמעה בהיסח דעת ובכלל פספסה את העיקר... (רק שנים אחר כך זכיתי לשמוע את המשך השיעור, והבנתי כמה טעיתי ושעיקר הבחירה של האדם היא הבחירה ברצון).

יצר הרע רכב על הבלבול ושכנע אותי: "אז בעצם אין משמעות לכל הטוב שאת עושה כל היום, הכול ממנו יתברך. שום מעשה שעשית או מידה טובה לא באמת שייכים לך, אז על אילו נקודות טובות תוכלי לעשות בכלל אזמרה?"

ברור לכן שלא היה לי מושג מה זה אזמרה, כן?

אבל הקדוש ברוך הוא לא מוותר על שום מלמול של תינוקת חוזרת בתשובה. השם לקח את המלמולים הפשוטים שלי והפך אותם לשיעור חשוב בעבודת השם, שאני לא משחררת עד היום.

יום למחרת הביא בכנפיו קלוקל קיבה, מהסוג הלא סימפטי.

הדמות הפכה לדמות מסכנה שלא מסוגלת לטפל לא בתינוקות ולא בעצמה. בעלה האברך הצעיר לא ידע מה נפל עליו וניסה בכל כוחו להחזיק את הבית. אני נכנסתי לתפקיד המסכנה בעל כורחה - חיוורת, מלאה בייסורי מצפון, כאבים ובושה, מלאה בצער עמוק שאני לא יכולה לעשות שום דבר כדי לעזור לילדים המתוקים שלי ולבעלי. אפילו לא מסוגלת לעשות דברים פשוטים כמו נטילת ידיים או ברכות השחר. כל הצרות וטעויות העבר רצות לי בראש. כל אחת עוקצת ומעוררת בי מחשבות של פקפוק על כל החלטה שהובילה אותי עד אותו הרגע. משבר זהותי כבר אמרתי?

אבל מה? בסוף אותו יום במקום לרצות להזדרז ולשכוח מה קרה, ככה סתם בהפתעה גמורה נפל לי האסימון.

שם למטה במעמקי ההסתרה, מתחת לכאבים, לתינוקות הבוכים וחוסר האונים, עדיין רציתי להיות חלק מהטוב, עמוק בתוכי היה גחל בוער שלא נכבה. בלי שום קשר לשום מעשה חיצוני או אפילו שליטה על המחשבות, הרצון שלי היה להיות חלק מהטוב. גם עמוק בתוך ההסתרה עדיין רציתי את אותו הדבר, להילחם בשביל הטוב.

בהרגשה שלי היה לי ברור, כמו שרק מתבודדת יכולה להבין, שהקדוש ברוך הוא שלח לי מענה לאותה שאלה מבולבלת ששאלתי. הוא ענה לי בתשובה בשפה מדויקת למדרגה שלי, גם בלי שאצליח להבין מה זה "אזמרה".

והתשובה הייתה שעמוק בפנים אני תמיד רוצה להיות חלק מהטוב.

בשיחות הר"ן מ"ח, מוזכר סיפור על הבעל שם טוב זצ"ל, שפעם נפל מאד בדעתו עד שחשב שאין לו עולם הבא, ואז אמר "אני אוהב את השם יתברך בלא עולם הבא". כלומר אין פה שום קשר לאם יקבל שכר או לא יקבל - בעולם הזה או בעולם הבא. העיקר לדבוק בקדוש ברוך הוא, להיות חלק מהטוב עכשיו. רבנו ממשיך ואומר שבלי הידיעה הזאת אי אפשר להיות איש כשר באמת.

באותו היום זכיתי לידיעה הזאת. יום של קלוקל קיבה הפך לעוגן בעבודת השם שלי. לא משנה מה אני ומה יהיה, בתוכי יש גחל נושם שרוצה להיות בצד של הטוב. לעבוד את השם.

את מחפשת את כל הדרכים, העצות, הטכניקות, הסגולות ומה לא... רק כדי להרגיש מאושרת. אבל אושר אמיתי - לא חיוכים מזויפים, לא בשביל להוכיח לאחרים, שמחה כזו שתמלא אותך באמת בלי סיבה, כזו שתגרום לך להרגיש את רחמי השם רגע רגע, שתגרום לך לחייך ולפרגן לאחרים באמת מכל הלב ולא רק כשהולך לך טוב; שמחה כזו שגם אם היא פתאום חומקת, ונכנסים במקומה בלבול, עצבות, ייאוש רגעי או כל הרגשה כזו או אחרת... את תדעי להשיב אותה מיד! כי היא אמיתית ולא רגעית, כי היא אינה תלויה בדבר - משיגים בצורה אחרת...

"יוווווואו, כזו שמחה אני רוצה! נו, נו, איך משיגים?" תשובה: עמלים.

העבודה החשובה ביותר שאת צריכה לעשות, היא עבודה פנימית על עצמך, אל עצמך... את מחפשת כל כך הרבה פתרונות לכל כך הרבה בעיות... ואת פשוט לא מבינה, שהפתרון העיקרי והמועיל באמת הוא - שתעצרי. כן, שקצת תרשי לעצמך להיות בשקט, ותפסיקי לאפשר לכל הרעשים שמסביב אפשרות להיכנס לראשך בזמן הזה. ובזמן הזה תתחברי, תבררי, תתפללי, תודי, תנשמי עמוק, תשליכי על זה שאמר והיה העולם. ספרי לו את רחשי ליבך, תמני בפניו את קשייך. ומתוך העבודה הזו, את פשוט תיכנסי לפרופורציות בחייך, במקום לצאת מהן כל הזמן...

את תתחילי להעריך, תשני גישה לחיים, תלמדי את חולשותייך ואת נקודות החוזק שבך. וממילא כשאת תראי את החיים בצורה שונה, קצת פחות "נוראית" ו"כבדה" כפי שהעולם המבלבל הזה ואנשיו מנסים להראות לך... כבר יוקל לך בהרגשה בהרבה, הקמטים במצח אט אט ישתחררו, ואת תביני, שהדבר הזה שלפני כמה דקות ממש הלחיץ אותך, גרם לך להיות מתוחה, השפיע על מצב רוחך לרעה... הוא בכלל, אפילו לא קרוב ללהיות בעיה.

זכרי!!! הכלל של רבינו לעשות התחלה חדשה הוא אחד הדברים העיקריים ביותר. כשתבחרי בו, אז חייך באמת ישתנו מן הקצה אל הקצה! באהבה, שירי.

כשהצדיק מזמין... / מ. מזרחי

לרבינו בהשגחה פרטית ומדויקת. הצדיק משך אותי אליו. לא היה משהו לפני כן שמשך אותי, לא רצון ולא כיסופים עזים... פשוט בפשיטות ובתמימות הוא קרא לי, אז הגעתי. במהלך השנים נישאתי ב"ה, ומיום ליום אני מגלה כמה אני מחוברת לרבינו (בעיקר בשנתיים הללו שחלפו). התחלתי לקרוא כל יום תיקון הכללי וזה כשלעצמו מחבר עוד יותר לכל מה שקשור לצדיק ולדרכו. עכשיו אני מתפללת שבני המתוק והמיוחד (ילד C.P.) יזכה להגיע לצדיק עד גיל 7, אמן! תודה על הזכות לשתף, מיכל.

שלום לכולן, רציתי לשתף אתכן בסיפור של השגחה פרטית מדויקת לפרטי פרטים איך הגעתי לרבינו ב"ה. אני בעלת תשובה ולפני מספר שנים עוד בהיותי רווקה השם זימן לי להכיר חברה. יום אחד פנתה אליי ואמרה לי שהיא ממש רוצה לנסוע לציון של רבינו ושאני אצטרף אליה, היא דרבנה אותי להוציא דרכון וכל שנדרש כדי שנוכל לנסוע יחד. בארבע לפנות בוקר של יום הטיסה, החברה מתקשרת ואומרת לי שלא תוכל לנסוע איתי לרבינו ושסע עם חברה שלה (שאני בכלל לא מכירה). נדהמת, אך זרמתי עם הנסיבות שהשם שלח לי. ב"ה זכיתי להגיע

סיפורה חזרה:

היא לי שאיפות לחגוג לזכר את יום בת המצווה שלה בצורה מיוחדת אבל התאריך זו חל תפס אותי בתקופת עומס נראה ולא הצלחתי לארגן שום דבר מיוחד ליום הזה. (כן חזננו לה כמה ימים אחר כך) למרות זאת בת קמה באותו הזמן בחגיגות מיוחדת ואור קין מפניה. "אמא! חלמתי על בית המקדש", הפתעה אותי. "הוא היה גשפוצ'י!" הכרעה. ומאל פני התמחות ביורה: "את מזינה? הוא דפיוק ירד מהשימים, וכהני הדיוט הסתגל כל ירושלים, והזיא קרשיס וזאד חומרי בניה גשבל כסיים לבנות אותו. אני זאת הזעזע לשם, והיו לשיים שכוון אותו איפה אפשר להיחזר ממצאת את

אבל כל זאת הסתכנו, וכהן אחד הראה לנו את הכיוון הנכון" נדהמת מחלומה של בתי. כזא מתנה מהשימים לא יכולתי לתת לה בשום פנים ואופן! לחלום על בית המקדש בזמנה הזה!

בתי המשיכה לתאר בזיניי חלומות, איך מרגיש לזכור גשבל של זאלה:

"זא תחושה כזא רעננה ונקייה. כזא שמסתכלים על דשא יחוק- יחוק". שנעבה לו ליום הזה הנה... משתפת אתכן בכמה תפילות קצרות על הזאלה:

ליקוטי תפילות

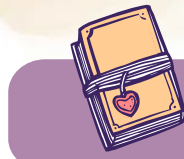
בנין ירושלים והמקדש

חוס וְחַמַּל עָלֵינוּ, וְתַשְׁפִּיעַ חֶסֶדְךָ עָלֵינוּ וְתַבִּיא לָנוּ מְהֵרָה אֶת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, וְתַבְנֶה אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ, וְיִקְיָם מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וַאֲנִי בָרַב חֶסֶדְךָ אָבוֹא בֵּיתְךָ אֲשֶׁתַּחֲנֶה אֶל הַיְכָל קִדְשְׁךָ בְּיַרְאֶתְךָ" (תהילים ה, ה), "יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרִי וְגֹאֲלִי" (שם יט, טו). [ליקוטי תפילות, יג]

וְתַרְחַם עָלֵינוּ תְּמִיד, וְתַבְנֶה עִירְךָ יְרוּשָׁלַיִם קְרִיָה נְאֻמָּה בְּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ, וְתַשִּׁים שְׁלוֹם בְּעוֹלָם... וְתַתְּמִיק וְתַבְטֵל כָּל מִינֵי דִינִים מֵעַלְנוּ וּמֵעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם. [ליקוטי תפילות, כב]

וְתַמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְגֻאֲלָנוּ, וְתַבְנֶה בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ וְתַפְאֶרְתֵּנוּ, וְיִקְיָם בְּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְהִבְיֵאוּתִים אֶל הַר קִדְשִׁי, וְשִׁמְחִתִּים בְּבֵית תְּפִלְתִּי, עוֹלְתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרִצּוֹן עַל מִזְבְּחִי, כִּי בֵּיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקְרָא לְכָל הָעַמִּים" (ישעיהו נו, ז), "יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרִי וְגֹאֲלִי" (תהילים יט, טו). [ליקוטי תפילות, קמה]

וְתַרְחַם עָלֵינוּ וְתַבְנֶה לָנוּ אֶת בֵּית קִדְשֵׁנוּ וְתַפְאֶרְתֵּנוּ בְּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ, וְשֵׁם נִקְרִיב לְפָנֶיךָ אֶת קַרְבָּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ, לְטַהֲרָנוּ מֵעוֹנוֹתֵינוּ וְלְסַלַּח חַטָּאוֹתֵינוּ, וְנִזְכֶּה לְהַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּכָל יוֹם יוֹם קַרְבָּנוֹת הַתְּמִיד בְּבִקְרָה וּבְעֶרְבָה... וְתַבְנֶה לָנוּ אֶת בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ בְּנֵן עוֹלָם עַד־עַד, וְיָשׁוּבוּ כִּהְנִים לְעַבְדוֹתֵם וְלוֹיִם לְדוֹכְנֵם וְיִשְׂרָאֵל לְמַעַמְדָם. [ליקוטי תפילות, חלק שני, ז]

כיבוד הורים מזווית קצת אחרת...

"לוי, תלכי לקנות כמה דברים במכולת" אמא מבקשת ממני. אני כבר מרגישה את ההתעצבות הפנימית מתחילה להתסיס אותי לגמרי. אוף אוף אוף אוף. כמה ממני? ולמה עכשיו? אין לי כוח. מה עושים? אמא מבקשת... כיבוד הורים! את רוצה לכבד. את מספרה. לפעמים מצליחה, לפעמים שואמת את המושכות והמצווה היקרה כל כך מתגלגלת לאחורק, או גרוע יותר, עוזמת לה מזוישת בקרן זלזולת באין לה דורשים. את רוצה יותר. זה כאב לך. וזאת לא יציק לכולנו להתחבך בנושא החשוב של "כיבוד הורים". הפעם נעסוק בנושא מלווית קצת אחרת, נכניס את הדעת של רבינו הקדוש למצווה החשובה כל כך, דעת שתית לנו כוח ורצון להציל מאמיצים ולכבות לעוד ועוד נקודות אצות של כיבוד אב ואם, בלי להתייחס מהפילאט שדרק!

רבינו מלמד אותנו בתורת "אזמרה" להסתכל בטוב שאנחנו עושות. בדברים שכן הצלחנו.

גם בכיבוד הורים ניקח את העצה הקדושה הזו ונשאל את עצמנו שאלה מרוממת ומקדמת: "כמה אני כן מכבדת את ההורים?" או לפחות: "כמה אני כן רוצה לכבד את ההורים?" התשובה חייבת להיות חיובית, ואם אני לא מוצאת משהו חיובי, כנראה שלא חיפשתי מספיק. אין כזה דבר שאין בי טוב שקשור לכיבוד הורים! אפילו עצם זה שכואב לי על כך שאיני מכבדת - זו כבר נקודה טובה שאומרת: יש כאן בת שאכפת לה מאבא ואמא, היא מבקשת לעשות להם נחת, וכמה חבל שזה לא מסתדר בפועל".

פז את מכבדת!

רבינו מלמד אותנו לגשת אל מציאות חיינו בצורה הפוכה, במקום להסתכל בחצי הכוס החסרה - למקד מבט בזו המלאה. הרי כל אחת, אם רק תחפש ברצינות, יכולה למצוא בעצמה נקודות טובות. לא יכול להיות שישנה בת שלא מכבדת את הוריה בכלל, החשוב ביותר זה קודם כל להבין שאני מכבדת הורים גם אם זה נראה לי קצת, ולחזק את עצמנו, כמו שלימד אותנו ר' נתן, שכל קצת של כיבוד הורים ממשיך אלינו אריכות ימים (מי שרוצה תעיין בליקוטי הלכות הכות כיבוד הורים א'- שהובא בראשית המאמר בקיצור).

בכלל אנחנו עובדות את השם, ולכבוד השם רוצות לזכות לכבד הורים. אנחנו לא רוצות להיות מונעות מפחדים ויראות נפולות כמו 'כנראה שילדיי יהיו חבורת חצופים נוראים לפי איך שנראה כיבוד ההורים שלי...' כל טוב שחטפנו, אשרינו לגמרי!

בנושא של כיבוד הורים נדרשת הרבה ענוה וסבלנות מהסיבה הפשוטה שזוהי מצווה חשובה וקריטית. וכמו שאנחנו יודעות זאת, גם היצר הרע יודע שעל 'כיבוד ההורים' שלנו אנחנו גורפות קופה שלמה שם בשמיים, לכן הוא לא מניח לנו וכל הזמן 'מחבל' בכוונותינו הטובות.

מאתנו נדרשים המון התחזקות ורצון להתקדם ובד בבד המון "המתן" וסבלנות, להבין שלא ביום אחד משתנים מהקצה אל הקצה ונהיים מושלמים, אלא זה תהליך. ובעז"ה עם רצונות קדושים ותפילות להגיע לכיבוד הורים במחשבה, דיבור ומעשה, אנחנו נזכה יותר ויותר! אשרינו שזכינו לעצות שכאלה!

מכולת! ע. גרין מחלקת:

כיבוד הורים הוא חלק גדול מעבודת ד' שלנו כחסידות ברסלב וכבנות ל-ד'. רבי נתן מלמד אותנו יסוד חשוב מאוד בסוגיה:

"כִּי אֵיטָא שְׁאָבִיו וְאָמוֹ נוֹתְנִין לוֹ לְבוֹשׁ לְנִשְׁמָתוֹ וְהַנְּשָׁמָה הִיא הַשֶּׁכֶל [...]. נִמְצָא שְׁכָל שְׁכָלוֹ וְהַשְּׁגָתוֹ מְקַבֵּל עַל-יַדֵּי לְבוֹשׁ שְׁמִקְבֵּל מֵאָבִיו וְאָמוֹ. [...] וְעַל-כֵּן חָיֵב לְכַבְּדָם, כִּי עַל-יַדֵּי הַכְּבוֹד שְׁנוֹתָן לָהֶם, עַל-יַדֵּי-זֶה נִתְּוֶסֶף הָאָרֶה בְּנִשְׁמָתָם [...], דְּהֵינּוּ עַל-יַדֵּי שְׁנוֹתָן לָהֶם כְּבוֹד שְׁעַל-יַדֵּי-זֶה נִתְּוֶדֶל נַפְשָׁם, וְעַל-יַדֵּי-זֶה מְמִילָא מְאִיר לְבוֹשׁוֹ שְׁנִמְשָׁךְ לוֹ מֵהֶם וְאֵזִי זֹכָה לְהַשִּׁיג וּלְקַבֵּל חֲכָמָה עַל-יַדֵּי הַלְבוּשׁ וְהִיא בְּחִינַת אַרְיִכוֹת יָמִים".

רבי נתן מסביר לנו שהלבוש של הנשמה שלנו מגיע מההורים שלנו, זאת אומרת שיש השפעה עמוקה מנשמת ההורים לנשמתנו, ועל ידי זה שאנו מכבדים אותם אנחנו מוסיפות הארה בנשמתם ומזה נמשך עלינו שכל ואריכות ימים!

נשאל

את עצמנו שאלה

מרוממת ומקדמת: "כמה

אני כן מכבדת את ההורים?

"התשובה חייבת להיות חיובית,

ואם אני לא מוצאת משהו

חיובי, כנראה שלא חיפשתי

מספיק.

השאלה המתקילה

כולנו שמענו את המורות זועקות בקול רם ש"כמו שאת מכבדת את הוריך כך ילדיך יכבדו אותך", כשלאחר מכן המורה ממשיכה בשאלה מפלחת לב וכליות: "בנות, מי רוצה שילדיה יכבדו אותה כמו שהיא מכבדת את הוריה?" שקט משתרר בכיתה. הלבבות מתכווצים ואף אצבע אינה מורמת (מעדות אישית מהשטח).

לא רק המורות מתקילות אותנו בשאלה זו. גם הקולות הפנימיים שבתוכנו שואלים-דורשים- תובעים מאתנו לכבד בכל תוקף. ומרוב רצון טוב לכבד, ומרוב שזה חשוב וחייב, אנחנו מקבלות חלישות הדעת, מרימות ידיים, ונפולות.

לכן אנחנו צריכות לעשות סוף לשאלה הזו. זו אינה שאלה נכונה. היא לא מניעה אותנו לפעולה אמיתית, אלא מחלישה, מכווצת ולא מקדמת לשום מקום. היא מקבעת אותנו בחשיבה שאנחנו בנות לא מכבדות. ובאמת שאלה זו היא היצר הרע בתחושת, שמטרתו להחליש ולייאש אותנו דווקא בנושא הקריטי הזה.

כדור מרץ

מכירה את זה שמדגדג לך מרץ בקצות האצבעות ומתחשק לך משהו מעניין? אז זהו שגם אני לא. אבל המרץ הוא לא שאל שאלות ופשוט התייצב, כך שנאלצתי להכיר בו. הוא נעמד מולי בעודו חוסם את הדרך החוצה ופוקח עליי עיניים, ניסיתי 'להכיל' אותו בעוגת שמנת שנשארה משבועות אבל אז טען שהיא יבשה. הלכתי לחפש בתוכי המדפים ושלפתי שוקולד אגוזים חלבי. זה קצת הרדים אותו, אבל מיד אחרי נפילת הסוכר הוא שוב התייצב מולי ודרש גיוון, שינוי, משהו! עכשיו! נצבתי מולו חסרת אונים, לא יכולתי להמשיך בקיפול הכביסה, הדחת הכלים או כל משהו שגרתי אחר כי הוא ממש דרש את מלוא תשומת הלב... טוב, הבנתי שהוא כאן כדי להישאר ופיניתי לו מקום, ככה, בלב, כמו לילד שמתעקש על שלגון ואין לך ברירה אלא להתרצות לנדנדויו ולהגיש לו.

אחרי הניסוי הקולינרי שלא צלח, החלטתי לנסות בטובות. הצעתי לו הליכה מסביב השכונה.

"פחות פחות", הוא רמוז.

"אולי נקנה חולצה חדשה?"

הוא עיקם את האף.

"נופש?" התעליתי על עצמי.

"את לא מבינה כלום", הוא התלונן. כבר גדל ונהיה לי טיפש עשרה.

ערימות הכביסה ננטשו מאחור כמו גורדי שחקים במנהטן המהנהנים לך עגמות לשלום ואני פרצתי החוצה ועמי- המרץ. יד ביד, נכונים, איך אומרים, לכבוש את העולם.

משהו דגדג לי מבפנים, 'המצב הזה מוכר לי' בחזיוני עלתה תמונה מאי שם באזור המאה השלוש עשרה, זאת אומרת בגיל 13 שהיה לפני המון מלחמות עולם, אי שם בעבר הרחוק.

אני ילדה קטנה ולא תמימה בצמה ארוכה, קופצת כל יום אחרי בית הספר ל"פוטו", אחד המקומות היותר עמוסים בימים ההם, משהו כמו הדואר וגל- פז למי שזוכרת... כל יום קופץ ומתכווץ לו הלב בצפייה מתוקה- מתוקה לזכות לחזות בתמונות המפותחות מסרט הפילם. דפיקות הלב הגיעו לשיאם כששאלתי: "התמונות מוכנות?", תשובה שלילית, הו זו הייתה אכזבה איומה, אבל כשהתמונות נחו בכף ידי- את ההתרגשות אפשר להסביר רק למי שחוותה.

אך המתח המצפה הזה המדגדג בקצות האצבעות זה בדיוק מה שאני מרגישה עכשיו! בהעתק הדבק!

"מה זה מלמד אותי, אבא?" הרמתי עיני למרום, הרי אחרי שצפינו בכל התמונות, התמוגגנו מהפוזות ההזויות בהן תפסה אותנו העדשה, וניתחנו הלוך ושוב את תמונת המורה שעלתה על האח המחופש למרדכי הצדיק בסוג של קולאז' המוכר רק למי שהיתה אז, אחרי כל זה מרגישים סוג של נפילת מתח והרגשה לא רוויה. הלכה החוויה, נשארה הציפייה. משהו על משקל 'הלך הפלא נשאר הילד'.

אז מה כן ירווה אותה, את נשמתי הצמאה, המתלבשת על רצון למשהו מעניין ולא מתרצת משום דבר? אבא! תן לי מים מתוקים! משהו אמיתי! הרי תחת שכבות הרצונות והציפיות מתחבא רצון אחד אמיתי, מהו? מה ירווה אותו? ובהשגחה מוביל אותי אב רחום למילותיו הקדושות של רבינו הנגמ"ח "כל הציפיות של עם ישראל הן הנשמה שמצפה למשיח!" במהרה בימינו אמן.

אה, מרץ חזק שלי סוף סוף הבנתי אותך לעומק וגיליתי מהו היין ההונגרי שאתה מחפש!

לסיום נביא את מילותיה של מלכה בת ה-17 מהמרכז שמשתפת על השינוי המזרחי שהתחולל בביתה בעשור:

"אני מסתכלת על השינוי שעשה אצלי, יותר נכון אצל כל אחי בענין כיבוד הורים, ואין לי מילה אחרת למר מאשר - מדהים!

היה זה זמן הפעמים ששמעתי שצריך לקום כשאזא או אכא נכנסים הביתה, ואף פעם לא לקחתי את זה כרצינות אמיתי: "אצולנו זה לא מכבד בכלל!". כשהרהרתי שזו דגדג שאלתי את עצמי:

"אצולנו מכבדים בכלל ואולי זה כן ישמח את ההורים ואין מחליטה שזה לא קשור אלינו?" אמרתי לעצמי באי ננשה!

ואכן באותו היום כשאזא שלי נכנס הביתה לאחר יום ארוך ואני ישבת בנינוחות על הספה נעמדת לאט...

לאט... מזוכה לחלילה לכתבי מעצב המעמד ומצאתי את עצמי זורחת מיד לחדר, שיראה כאילו היית צריכה סתם לקום ולבא ממוחה... המחנה חזר על עצמו שזו ושזו דוררציות שונות עד שהאוח שלי התרכל כשאזא שלי נכנס יש תגובה מצידו, אני לא נשארת באותה תנוחה ופאלאת "שלא טאט".

שלב נוסף היה שהייתי נעמדת ומתיישבת וראיתי איך שזה משמח את אזא שלי!

היום אחרי תקופה, אני יכולה למר לכן בשמחה זכאוש שאצולנו כשאזא נכנס כל הנמצאים בחדר - קמים! זה נראה כאילו כל החסידים שלו קמים! כמה מרגש!

אמש הרגשתי איך מעשה חיצוני קאן מצידו, עושה שעושים זבליים בשמיים! וזיצר חיבור ואהבה זבולה בתוך המשפחה. כהצלחה לכאולנו מלכה.

את רוצה ליצור שינויים לאוהבה בחייך לכבד את יותר שמחה, יותר שלווה, יותר יציבות?
 מוצאת את עצמך מתפרצת וכוועסת, או שוקעת בעצבות, פחדים או חרדות?
 את חווה קושי במערכות יחסים קרובות? נלחמת על קיומך?

תבטי שמתוך כל המצוקות שבחייך,
 ישנן קול שקורא לך לשוב לאוצרותיך

עדיה אפלבוים -

טיפול רגשי יהודי שורשי

בו תקבלי מרחב בטוח ותומך, לעשות את הדרך, עם ליווי מקצועי שיעזור לך בע"ה, למצוא את שורש המצוקה, לפתור אותה לתמיד, ולגלות יותר ויותר את האיכויות והכוחות הנפלאים שהבורא נתן לך, את הטוב האינסופי שאת!

055-6760186

גם את יכולה

להפיץ את האור של רבי נחמן ולהיות שליחה נאמנה!

בשביל
 לחזק ולרומם
 עוד ועוד נשמות

בשביל
 להגיע לעוד
 חברות מקשיבות

בשביל לקיים את צוואת מורינו רבי נתן שאמר: **"תהיו חזקים בממון,**

ברצון ובטרח"

אל איך אני מצטרפת?

בעלות של 130 ש"ח לחודש בלבד תקבלי חבילת הפצה של 50 עלונים ישירות עד הבית!

התקשרי עכשיו לקו התרומות החדש של "חברות מקשיבות"

079-607-6720

הבשורה של ארגון 'אוויר הנח והזר' בוערת בשטח:

חסידיים ואנשי מעשה מתכעלים ושמחים

עם הבשורה שהחלה להתפרסם וכבר מכה גלים עזים בכל שכבות אנ"ש, התגובות שזורמות לארגון מעלים צד שהקומץ לא ישביע את הארי.

המה מעידים ואומרים: **הבשורה של 'לרביה בלי לצאת מהשטיבל' מהווה סוג של השלמה על כל השנים שלא ידענו שובע, הגיע זמן של תשועה גדולה רוחנית!**

כמו שהיה בחיים
חיותו ממש, אנשינו!

אנחנו כן
מאמינים ברבינו!

כל הפרטים על הבשורה הגדולה,
תמצאו בחוברות המיוחדות "הבשורה"
המופצת השבוע בחצרות אנ"ש.

הבשורה המהפכנית של ארגון 'אוויר הנח והזר':

מסע הקודש מסלול מהדרין לרביה

בלי לצאת מהשטיבל

הפרטים המלאים עם התוכנית ההיסטורית בחוברת
"הבשורה" של 'אוויר הנח והזר'
המופצת השבוע באלפי עותקים, במאות ריכוזי אנ"ש
חסידי ברסלב בארץ הקודש

בחוברת "הבשורה":

- מידע מפורט על מסע הקודש 'מסלול מהדרין'
- מפרט הסנונית הראשונה של טיסות 'מסלול מהדרין'
- נסיעות פנים בארה"ק במיוחד עבור נוסעי 'מסלול מהדרין'.
- נסיעות פנים באירופה ועד לעיר הגעגועים לנוסעי 'מסלול מהדרין'.
- התנחלות לגוף ולנשמה - מקום מיוחד לתפילה ולטעימה קלה בכשרות.
- המציאות התיאורטית והמעשית בשטח.
- נציגים זמינים ורשמים מאנ"ש בפריסה ארצית.
- לרביה בשמחה ובקדושה, בצוותא בלי לצאת מהשטיבל

זהירים לשמר
מבוא ועד צאתו!

הנסיעות לקיבוץ באומן
לקראת התחלה חדשה

כל הפרטים על הבשורה הגדולה,
תמצאו בחוברות המיוחדות "הבשורה"
המופצת השבוע בחצרות אנ"ש.